

Nếu Như Yêu - Do Khê

Contents

Nếu Như Yêu - Do Khê	1
1. Do Khê - Chương 1	1
2. Do Khê - Chương 2	2
3. Do Khê - Chương 3	4
4. Do Khê - Chương 4	5
5. Do Khê - Chương 5	6
6. Do Khê - Chương 6	8
7. Do Khê - Chương 7	10
8. Do Khê - Chương 8	11
9. Do Khê - Chương 9	12
10. Do Khê - Chương 10	14
11. Do Khê - Chương 11	15
12. Do Khê - Chương 12	17
13. Do Khê - Chương 13	19
14. Do Khê - Chương 14	20
15. Do Khê - Chương 15	22
16. Do Khê - Chương 16	23
17. Do Khê - Chương 17	25
18. Do Khê - Chương 18	26
19. Do Khê - Chương 19	28
20. Do Khê - Chương 20	29

Nếu Như Yêu - Do Khê

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, 1×1, đô thị tình duyên, âm áp, H, HE. Nhân vật chính: Từ Diệu Văn x Hàn DuyEditor: Xiao Yang”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu-yeu-do-khe>

1. Do Khê - Chương 1

“Ừm...Khốn khiếp....A a.....”

Thanh niên sở hữu khuôn mặt tinh xảo hơi ngửa đầu, không kiềm chế nổi tiếng rên rỉ, hung hăng trừng mắt vì động tác quá mức mãnh liệt của người đàn ông đang đè ép trên người mình.

Người kia vô tình cười khế, nâng hai chân thon dài của cậu thiếu niên nhấc lên thật cao, dùng thêm sức tiến vào, cứ thế lại bắt đầu một vòng luật động hung mãnh khác.

Chàng trai thở dốc từng hơi, khuôn mặt trắng bệch như thiếu dưỡng khí, cổ họng tràn ra thanh âm ngọt ngào gọi cảm, cảm giác ngứa ngáy như móng vuốt mèo nhỏ đang cào nhẹ lòng người.

Bụng dưới của người đàn ông nóng lên, phân thân căng cứng trước huyết khẩu ứa át ma sát không ngừng. Hắn cứ thế dồn sức đâm vào nơi sâu nhất, mãi đến khi chàng trai phát ra âm thanh nức nở như mèo gào, phân thân vẫn cứ ác ý dùng lực va chạm thật mạnh.

“Từ Diệu Văn. Đừng làm mạnh như vậy...Ồi...A...” Chàng trai phát ra âm thanh như chực khóc, bị tình dục bức đến toàn thân đỏ hồng chỉ có thể phun ra từng câu đứt đoạn “Diệu Văn...Diệu...Đừng như vậy..Ừm...”

Từ Diệu Văn lùi ra một chút, lại mạnh mẽ tiến vào công kích điểm G nhạy cảm, làm như thế vài lần khóe mắt chàng trai đã muốn phiếm lệ, biểu tình vừa đau đớn vừa thỏa mãn, thân thể đầy dấu hôn không ngừng vụn vỡ, hoàn toàn là một tư thái bị làm đến thừa sống thiếu chết.

Tất cả biểu tình này khiến hắn rất vừa lòng, đồng thời hạ thân ở trong nội bích mềm mại ma sát dâng lên từng đợt khoái cảm, Từ Diệu Văn nhìn không nổi cúi đầu thắm thì bên tai chàng trai, giọng nói trầm ấm mang theo tình dục “Em còn không phải rất thích được anh...Phục vụ chỗ đó sao?”

“Em muốn anh làm chậm một chút...A...Ừm...A...”

Từ Diệu Văn đã muốn bắn, liền không thêm trêu chọc nữa, chôn chặt tính khí bên trong người y không ngừng ma sát, đồng thời cúi đầu nuốt hết tiếng thở hổn hển của người dưới thân, dùng lực cắn mạnh.

Cảm giác được hậu huyết đang ôm lấy mình dần co rút nhanh, Từ Diệu Văn nhanh tay xoa nắn phân thân trướng to của y, cả hai đồng loạt đạt cao trào, tinh dịch tràn dụa khắp hậu huyết.

Hai người cứ duy trì tư thế như vậy, khôi phục hô hấp sau cao trào, không khí đang lắng mạn yên bình thì chuông điện thoại reo vang.

Hàn Duy nhận ra nhạc chuông kia, đó là nhạc chuông Từ Diệu Văn cài riêng cho người nọ.

Nhìn Từ Diệu Văn như hoảng hốt ngồi dậy, giật lấy điện thoại đang đặt ở đầu giường, hít sâu một hơi mới nhấn nút trả lời, liền kéo chăn qua đắp lên người rồi trở mình nằm xuống.

“Alo. Tiểu Ngạn à...Không có ở nhà...Cũng không ở quán bar....Ặc, đang ở nhà người ta...Sao? Bây giờ hả?” Từ Diệu Văn hơi chần chừ một chút, quay đầu lại nhìn Hàn Duy đang vui mặt vào chăn, rồi nói vào điện thoại “Đi, chờ tớ nửa tiếng”.

Từ Diệu Văn ngắt điện thoại, cầm giấy vệ sinh trên bàn lau qua loa vài cái, vội vã mặc quần áo vào rồi lao ra trước mặt Hàn Duy nói một câu “Em đi tắm rồi ngủ trước đi, anh đi đây”

Nghe tiếng đóng cửa mạnh mẽ cùng bước chân vội vã rời đi, Hàn Duy mệt mỏi kéo chăn phủ kín mặt, ý thức rã rời trong bóng đêm chỉ muốn tàn lụi

2. Do Khê - Chương 2

Hai tuần sau Hàn Duy mới gặp lại Từ Diệu Văn, chính là tại nhà Lý Văn Triết.

Lý Văn Triết là một người bạn trong giới của họ. Thật ra hai người họ có thể quen biết và duy trì mối quan hệ bạn giữu hơn một năm, cũng một phần nhờ cậu ta.

Chỉ là vốn lúc trước Lý Văn Triết giới thiệu cho hai người làm quen, chính là hy vọng bọn họ có thể duy trì một mối quan hệ tình nhân chân chính. Không ngờ hai người họ đúng là rất vừa mắt nhau, nhưng chỉ là sự lưỡng tình tương duyệt ở trên giường, xuống giường rồi thì việc ai nấy lo không liên hệ đến nhau, bình thường cũng không thường xuyên gặp gỡ, chỉ có những buổi tụ tập thể này mới gặp nhau.

Cách thức chung sống của họ khiến ông mai là Lý Văn Triết đây vô cùng đau đầu. Nhưng cuộc sống trong giới này chính là thế, gặp riết cũng thành quen. Huống chi họ cũng biết Từ Diệu Văn thăm mền một thằng nam.

Hôm nay tụ tập tại nhà Lý Văn Triết có bốn người, tất cả đều tốt nghiệp đại học S.

Có thể quen biết nhau trong một mái trường đại học, cùng tính hướng, tốt nghiệp xong lại cùng làm việc trong một thành phố, cơ duyên như vậy trên đời rất hiếm có.

Thật ra nếu nói là quen biết thì ba người kia mới là học chung một khóa, chơi thân với nhau từ thời đại học rồi. Hàn Duy là phải đến sau này đi làm mới quen biết Lý Văn Triết, cậu biết y là đàn em cùng trường mới kéo y vào nhập bọn.

Nói là tụ tập chẳng qua là cùng nhau ăn bữa bữa cơm, thỉnh thoảng lại uống rượu, cùng ôn lại khoảng thời gian còn đi học, hay những mục tiêu đặt ra cho tương lai, hay đơn giản chỉ là những chuyện vụn vặt hằng ngày.

Lý Văn Triết nấu ăn ngon, mọi người cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm, bầu không khí rất ấm cúng.

Hàn Duy khi uống rượu rất dễ đỏ mặt, mới uống chưa đến một chén thì mặt mũi đã ửng ửng hồng rồi.

Từ Diệu Văn ngồi đối diện chăm chú nhìn, cố gắng áp chế lửa nóng đang thiêu đốt cơ thể, lại nhìn thấy đầu lưỡi đỏ thẫm của y vươn ra liếm rượu còn lưu bên khóe miệng, Từ Diệu Văn nhất thời thấy cả người không nóng đến mức không nhẫn nại nổi.

“Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên về nhà thôi. Khương Dật, cậu nhớ để mắt đến Lý Văn Triết, đừng để cậu ta uống nhiều quá”

Từ Diệu Văn rời bàn, đi đến trước mặt Hàn Duy kéo y lên.

Khương Dật cười cười, xoa đầu Lý Văn Triết “Yên tâm, tớ không cho cậu ta xằng bậy đâu”

Lý Văn Triết cúi đầu tránh đi, ngượng ngùng phun lại một câu “À, hai người đi đường cẩn thận”

Hàn Duy im lặng theo sát Từ Diệu Văn, tới đường lớn đèn đuốc sáng trưng cuối cùng không nhìn được nói “Này, còn muốn nắm tay đến bao giờ?”

Từ Diệu Văn có vẻ sững sốt một chút, hần dừng bước, lập tức siết chặt tay y hơn, mười ngón giao nhau, rồi dùng một chút lực kéo Hàn Duy lại, đồng thời một tay vòng quanh thắt lưng y, tư thế của hai người lúc này như tình nhân đang thân mật ôm nhau.

Nhìn khuôn mặt kinh ngạc của y, Từ Diệu Văn thấy tâm tình tốt hẳn thế là hần thủ thả bên tai y “Đến khi anh tìm ra nơi có thể làm thật em”

Hàn Duy bắt mẫn giãi ra “Đừng lộn xộn, đang ở ngoài đường đó!”

Từ Diệu Văn gắt gao siết chặt y, nắm tay y kéo xuống thân dưới đang dần có phản ứng của mình, phả khí nóng bên tai mang theo hàm ý mơ hồ “Hai tuần rồi, em không nhớ nó sao? Nó muốn em đấy”

Tuy rằng đèn đường không chiếu sáng đến chỗ họ, hiện tại cũng không có người qua đường, Hàn Duy vẫn không chịu nổi kiểu trêu đùa lưu manh của hần, y cau mày đẩy hần ra đi đến ven đường vẫy taxi.

Từ Diệu Văn gãi mũi. Người này trên giường một dạng đoan chính, ra ngoài rồi vẫn trưng ra khuôn mặt thiếu tự nhiên ấy.

Vừa mới bắt y chạm vào chỗ kia một chút mà nháy mắt y đã hô hấp có chút rối loạn, vậy mà nhất định không cho hần một ánh nhìn hòa nhã.

Hần bước đến bên cạnh y, hai người cùng ngồi taxi về nhà.

3. Do Khê - Chương 3

Mỗi phút ngồi trên xe mà cảm thấy lâu thật lâu.

Trong đầu Từ Diệu Văn lúc này là một bụng ý tưởng xấu xa, chẳng hạn như cởi chiếc quần vướng víu của người đang ngồi bên cạnh, tách ra hai chân thon dài trắng nõn của y, dùng lực đưa vào thật sâu mà tiến nhập, hung hăng chọc ghẹo y đến khi nào y khóc đến thật thảm thương, hoặc là ở trước tấm gương tiến vào y từ phía sau, nhìn thấy bộ dạng y bị mình tiến nhập đến thét lên thất thanh, rồi run rẩy bắn ra...

Cảm giác được vật kia trong đũng quần khô nóng, Từ Diệu Văn vội vàng vỗ vỗ hai má, đem ý tưởng tuyệt đẹp ấy đuổi đi, bắt chính mình phải tỉnh táo lại.

Nhất định là do lâu quá chưa thân mật nên thân thể hắn mới đói khát đến nông nổi này.

Nhớ lại trước đây tần suất lên giường của hai người có khi một tuần ba, bốn lần là chuyện bình thường. Bởi vì chỗ ở cách nhau không xa lắm. ngồi taxi nửa tiếng là tới nơi, có khi hăng hái lắm thì tối nào cũng phải làm.

Giờ thì đã hai tuần lễ, Từ Diệu Văn mang nỗi lòng vừa hưng phấn vừa chua xót bận rộn giúp đỡ việc chuyển nhà.

Nghĩ đến việc người mình thầm mến ba năm sẽ cùng sống dưới một mái nhà, niềm hạnh phúc không nói thành lời này khiến hắn trong mơ cũng thấy mộng đẹp. Nhưng với trai thẳng không cách nào bẻ cong chỉ có tình cảm với phái yếu, dù thích đến mức nào cũng không có kết quả tốt đẹp.

Từ Diệu Văn mang tâm trạng rối rắm nhưng hạnh phúc bận rộn chính đốn nhà cửa, người trong lòng của hắn ở ngay căn phòng cách vách, hắn thở phào một hơi, trong não đột ngột hiện ra khuôn mặt kiều diễm động lòng người của Hàn Duy, nghĩ đến đêm nay phải làm y cho đến chết mới thôi, nghĩ đến lúc tâm trạng nhộn nhạo thì vừa lúc Lý Văn Triết gọi điện tới báo tụ tập tại nhà.

Rõ ràng thân thể hắn muốn âu yếm tiến vào đang sờ sờ ngay trước mặt, Từ Diệu Văn cũng chỉ có thể thông qua kính chiếu hậu lần mò đến một bên đèn nơi khuất sáng của y mà vuốt ve, không dám chạm tay đến bộ vị mà hắn chỉ muốn tàn sát một phen kia.

Hai tay dưới đèn vuốt ve khi nhẹ khi nặng, cách thức âu yếm mang đầy hàm ý kia khiến Hàn Duy không nhận được khe khẽ kêu trong cổ họng, ngó sang chỗ khác để áp chế hô hấp hỗn loạn.

Vừa vào tới nhà đã bị ép lên cánh cửa, áo của Hàn Duy bị kéo lên cao, hai ngực được Từ Diệu Văn ngậm trong miệng tùy ý liếm láp, khoái cảm truyền đến khiến y không tự chủ được mà cong người lên gục mặt trong lòng Từ Diệu Văn.

Nhận thấy đầu y dần sưng lên, Từ Diệu Văn ác ý cắn một cái nhanh chóng khiến đối phương dòn dập thở dốc, sau đó hắn nắm tay Hàn Duy đặt trước quần lót của mình.

Tay Hàn Duy bị ép kéo quần hắn xuống, khí quan chỗ đó đã ngẩng cao đầu, chỉ chờ thoát khỏi lớp quần lót vướng víu mà bật vào lòng bàn tay y. Giọng nói Từ Diệu Văn đã khàn khàn “Ngoan, cầm lấy nó chơi đùa một chút, để anh nói rộng cho em đã”

Khí quan trong tay nóng đến dọa người, xúc cảm thô ráp to lớn khiến y không nhận được thềm khát mà vuốt ve cậu nhỏ của Từ Diệu Văn, rất phối hợp với hắn tự cởi quần mình, để ngón tay thon dài dễ dàng xâm nhập khuyếch trương bên trong.

Lần này bước chuẩn bị rất qua loa, Hàn Duy bị Từ Diệu Văn thô lỗ tiến vào có hơi đau, nhưng tư thế hai người lúc này thật sự quá mức dâm loạn, tình dục kéo đến khiến khoái cảm nhanh chóng đẩy lùi đau đớn.

Từ Diệu Văn vẫn mặc nguyên quần áo, tính khí trong quần lộ ra không ngừng tiến vào cơ thể Hàn Duy, trong khi y toàn thân trở trụi, hạ thân trống không, Từ Diệu Văn nhấc một bên chân y nắm trong tay, nâng y ép vào cửa không ngừng luật động.

“Lâu như vậy không sẵn sóc em, em giải quyết thế nào? Hửm?” Dục vọng kiềm nén lâu ngày giờ mới được thỏa mãn, hắn không ngừng ma sát dương vật thật mạnh tại nơi chật hẹp, khoái cảm tràn ngập, hắn vừa tiến nhập vừa hỏi Hàn Duy một câu rất bí ối kia.

Hàn Duy bị làm đến cả người nhũn ra, phải ôm chặt cổ hần mới có thể trụ vững, nghe thấy hần hỏi cái câu mắt mặt kia cũng không muốn đáp lời, chỉ vùi đầu trên vai hần mà rên rĩ.

Từ Diệu Văn cũng không bắt mãn, chỉ đem chân y mở rộng thêm tiến vào thật sâu, đồng thời dùng tốc độ nhanh hơn, tiết tấu va chạm mạnh mẽ dồn hết lực vào chiếc ván cửa.

Bên tai văng vẳng không ngừng “Em làm sao tự thỏa mãn? Hửm? Nghĩ đến cảnh anh an ủi thằng nhỏ của em? Hay là cảnh anh hầu hạ cái mông em? Hửm? Nói anh nghe em làm thế nào?”

Vật thô cứng trong cơ thể tàn sát quá mãnh liệt, không ngừng đánh vào điểm yếu ớt bên trong, loại khổ hình đáng sợ mà sung sướng này khiến y không làm chủ được ý thức mà run rẩy nói ra “Làm...mông em...”

“Nghĩ đến thời điểm anh làm sao?”

“Ừm...Anh chậm một chút....A....”

“Thật là ngoan...” Không hiểu tại sao mà cảm giác nơi hạ thân lúc này không chỉ thỏa mãn mà còn rất hưng phấn, nghe được đáp án này từ Hàn Duy, trong lòng lâng lâng thoải mái.

Thế là hần kiềm hãm tốc độ lại, dịu dàng âu yếm cơ thể đối phương, giọng nói êm đềm như mặt biển “Em muốn bắn không?”

Hàn Duy đã muốn ra, vậy mà hạ thân vẫn không chiếm được an ủi, nghe hần nói vậy không ngừng gật đầu, giọng nói như sắp khóc đến nơi “Ừm...em muốn ra...”

Nhìn y một bộ khấn cấp muốn phóng ra, không ngờ lại được thấy biểu cảm như bị tra tấn này, Từ Diệu Văn cảm thấy thật yên lòng, lại cảm thấy y thật đáng yêu. Nhớ lại mình thường xuyên khi dễ y vừa thấy có lỗi, lại vừa muốn đem y làm cho đến phát khóc mới thôi.

Từ Diệu Văn khó nghĩ, vươn tay cầm lấy tính khí ươn ướt át của y nhẹ nhàng âu yếm, đồng thời mút mát đôi môi y, hạ thân trắng kiện ở bên trong trườn động, va chạm đến điểm mẫn cảm.

Hàn Duy không ngừng run rẩy, thoải mái vận vẹo thân mình, âm thanh thoát ra mị hoặc chết người, bên dưới đã bắt đầu co rút, Từ Diệu Văn cũng nhân đó đẩy mạnh động tác, tập trung sức lực nghiền nát điểm mẫn cảm bên trong, khi y hét to mà bắn ra, bản thân cũng bắn đầy bên trong y.

4. Do Khê - Chương 4

Sau khi trở lại phòng ngủ, Từ Diệu Văn ép Hàn Duy nằm trên giường, từ đằng sau tiến vào, sau đó hần lại ôm Hàn Duy lên ghế, kéo hai chân y dọc theo tay vịn mà từ đằng sau tiến vào, bắt y nói thật nhiều câu đáng hổ thẹn mới cho phép bắn ra.

Hùng hục đến giữa khuya, hai cơ thể trần truồng nằm song song nhau, Từ Diệu Văn kéo Hàn Duy qua âu yếm cơ thể y.

Hàn Duy cũng không bài xích hành động này, ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực hần mặc kệ bàn tay hần vuốt ve từng tấc da thịt, Từ Diệu Văn nhìn không được kéo y lại gần hôn môi.

Chính thời khắc này Từ Diệu Văn cảm nhận được có lẽ Hàn Duy đối với hần vượt lên cả quan hệ bạn giường.

24 năm cuộc đời Từ Diệu Văn đã sớm nhận ra tính hướng của mình. Học đại học đã từng quen nhiều người, đến khi gặp Trương Dược Ngạn vẫn duy trì vài mối quan hệ. Vì không có ý định gắn bó lâu dài nên bạn giường cũng thay đổi liên tục.

Duy trì với Hàn Duy tính ra cũng đã hơn một năm mà vẫn khiến hần hứng thú mới mẻ. Việc này đến hần cũng thấy kinh ngạc nhưng cũng không phải không có nguyên nhân: chính là tính cách của Hàn Duy không giống với bao người đồng tính hướng khác. Theo lời Khương Dật nói chính là “Gay không phải như vậy”

Lý Văn Triết nói y quá mức ít nói nhu nhược.

Cũng không phải gay nào cũng ẻo lả, nhưng Từ Diệu Văn phần lớn đều gặp trường hợp thế này, cho nên khi Hàn Duy xuất hiện hẳn mới có cảm giác mới mẻ.

Càng khiến hẳn vui mừng hơn chính là một người như y khi lên giường không tỏ vẻ gượng ép. Chỉ cần không quá trớn bình thường y rất biết làm hẳn vừa lòng, sau khi lẫn lộn trên giường sẽ nói chuyện phiếm với hẳn, những việc Từ Diệu Văn không muốn nói y cũng không thèm hỏi đến, cũng không đề cập những vấn đề riêng tư....Ở cùng Hàn Duy có cảm giác tự do tự tại.

Huống chi cả khuôn mặt lẫn hình thể của Hàn Duy đều vừa ý hẳn. Đây là mối quan hệ ta tình người nguyện thì cứ thế mà vui vẻ mà kết giao, cứ thế mà duy trì.

Dần dà Từ Diệu Văn cũng có thói quen ở lại qua đêm nhà Hàn Duy, cho nên phòng tắm của y cũng đặt nhiều vật dụng sinh hoạt của hẳn. Khi hai người họ cùng nhau đánh răng súc miệng trong phòng tắm, Từ Diệu Văn bỗng sinh ra ảo giác như đây là cuộc sống vợ chồng.

Sáng hôm sau tỉnh giấc, Hàn Duy vẫn còn ngủ say sưa, hai tay ôm thật chặt một bên cánh tay hẳn, khuôn mặt cũng áp lên, giống như dây thường xuân đang gắt gao quấn lấy bức tường.

Từ Diệu Văn nghe cách so sánh của hẳn mà bật cười, suy nghĩ là nên tiếp tục ngủ hay là đánh thức y dậy rồi cùng nhau xuống lầu ăn sáng mới tốt.

Không kịp để hẳn đưa ra quyết định, Hàn Duy đột ngột trở mình, bàn tay đang siết chặt cánh tay hẳn lần mò đến trước ngực, bắt an sờ soạng, một bộ dáng muốn ôm thật chặt, khuôn mặt cũng cọ cọ bờ vai hẳn, nũng nịu dụi dụi.

Biểu tình say ngủ ngây ngô không một chút đề phòng, động tác lấy lòng như con vật cưng khiến trái tim Từ Diệu Văn khẽ hẫng mất một nhịp, hẳn căn bản chưa kịp làm rõ cảm xúc này là gì thì bàn tay của Hàn Duy lại vô thức chạm xuống phía dưới, buổi sáng là thời điểm rất dễ hưng phấn nhất là với một tên đàn ông trưởng thành khỏe mạnh, thế là hẳn cứ thế chào cờ....

Từ Diệu Văn nhanh tay chặn tay y lại, ghé sát mặt lại dùng sức hôn ngẫu nhiên môi y.

“Ừm?”

Đang ngủ ngon lại bị quấy nhiễu, hô hấp không thông khiến Hàn Duy cau có mơ màng tỉnh dậy.

Lại là một tư thái không chút phòng bị. Từ Diệu Văn vói lưỡi vào khuấy động vòm họng y, còn dùng lực chà đạp giằng xéo môi y đến sưng đỏ cả lên.

Hàn Duy nhanh chóng tỉnh táo lại, thuận ý mở miệng cho hẳn hôn sâu thêm, hai tay vòng qua ôm cổ hẳn.

Từ Diệu Văn vốn đang rục rịch trong người, bộ dáng cam chịu của Hàn Duy lại khiến cậu nhỏ của hẳn trưởng to thêm.

“Sờ người ta đến mức cương lên như vậy, em nói phải làm sao đây?” Từ Diệu Văn buông y ra, đặt hạ thân cương ngạnh ma sát lớp vải quần người dưới thân.

5. Do Khê - Chương 5

“Em vừa tỉnh dậy, cái gì cũng chưa làm, đừng đổ oan cho người khác” Hàn Duy cực lực biện giải cho mình, Từ Diệu Văn mắt đét tai ngời hơi cọ vào đùi Hàn Duy, đôi tay mạnh mẽ ý tứ mò vào trong lớp quần áo.

Hàn Duy cách lớp quần cảm nhận được sức nóng từ bộ vị kia, ngực bị Từ Diệu Văn xoa nắn, y vội vàng chặn đôi tay đôi chân lửa của hẳn lại, thở gấp cự tuyệt “Không được...”

“Hôm nay là thứ bảy, đâu phải đi làm...” Từ Diệu Văn vui đùa vào hõm vai y liếm láp, giọng nói mơ hồ vang vọng.

“Chiều nay phải tặng ca...”

Hôm qua bị làm hai ba lượt, mà lần nào Từ Diệu Văn cũng dùng hết sức lực, y hiện tại chỉ cảm nhận thấy phần eo nhức mỏi, nếu lại làm thêm vài lần nữa, đừng nói là đi làm, hôm nay cũng không muốn rời khỏi giường.

Nghe y nói phải tăng ca Từ Diệu Văn lập tức bất mãn, gặm cắn cắn cổ Hàn Duy cho hả giận, nhìn hắn ừ ừ không khác gì đứa trẻ bị bỏ đói Hàn Duy đành phải dùng sức nâng đầu hắn lên, bất đắc dĩ nói “Em dùng miệng giúp anh”

Vừa dứt lời, Từ Diệu Văn đã bật người nằm xuống, hai tay buông thõng thoải mái nằm trên giường nhìn y bằng một bộ dạng như thể “Giao hết cho em đó”, rồi nằm đó vui vẻ chờ được hầu hạ.

Lại lên cơn gì rồi, Hàn Duy vốn không giỏi biểu đạt cảm xúc chỉ trừng mắt liếc Từ Diệu Văn một cái, sau đó ngoan ngoãn kéo cậu nhỏ của hắn ra, cúi đầu vươn lưỡi liếm một chút.

Chỗ đó của Từ Diệu Văn vốn rất to, bị kích thích như vậy bao quy đầu đỏ thắm lại lớn thêm một chút, kiêu ngạo đứng thẳng trong cổ họng Hàn Duy.

Hàn Duy nhẹ nhàng ma sát phần thân, há miệng nuốt vào một nửa khiến nó ướt đầm, rồi vươn đầu lưỡi liếm lấp xung quanh.

Từ Diệu Văn thỏa mãn thở dài, hai tay ấn đầu Hàn Duy, giọng nói khàn khàn “Ngậm nó nhiều một chút” Nói rồi hơi cong người khiến vật kia được dịp đi sâu vào cuống họng.

Hàn Duy nức nở kêu một tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn mang theo chút trách móc, khó khăn phun ra nuốt vào phần thân hắn, ngậm lâu một chút, đến phần đỉnh còn dùng hơi hút vào, đồng thời dùng tay an ủi phần gốc mà miệng không thể nào chạm tới.

“A...” Từ diệu Văn kiềm chế không nổi, sung sướng rên rỉ thành tiếng, đưa tay dịu dàng vuốt mái tóc mềm mượt của đối phương.

Hàn Duy càng ra sức lấy lòng hắn, miệng và hai má bắt đầu tê mỏi, miệng đã muốn mở to hết cỡ, bên trong nóng lên, nước bọt theo khóe miệng chảy xuống, những hần vẫn lè mè chưa chịu bắn ra. Biểu cảm trên mặt Hàn Duy có chút tức giận, tiện tay đập một cái.

Vì miệng đang ngậm cái đó của hắn, không đủ lực nên chỉ có thể đánh nhẹ một cái như đánh yêu, lần này Từ Diệu Văn theo dõi khóe mắt đỏ lên của y, đâm thêm hai cái rồi bắn đầy trong miệng y.

Đại não lóe lên vài vệt sáng, Từ Diệu Văn nhanh chóng khôi phục đưa tay kéo người kia lại, vươn đầu lưỡi liếm chút chất lỏng màu trắng đục còn sót lại trên miệng y, triển miên hôn môi.

Trên giường loạn một hồi mà đã muộn giữa trưa rồi, Hàn Duy đẩy hắn ra “Em đi nấu gì ăn, chiều còn phải đi làm”

Từ Diệu Văn dề y lại, mang theo tâm tình vui sướng xuống giường “Để anh nấu, muốn ăn gì?”

Hàn Duy dùng ánh mắt không tin nhiệm nhìn hắn “Anh có thể nấu gì?”

“Em không tin sao?”

“Không tính món trứng chiên chứ? Anh biết nấu sao?”

Từ Diệu Văn cúi đầu âu yếm “Không tin vào kỹ thuật của anh thì cứ nằm đó mà chờ đi”

Rồi xoay người ra ngoài.

Hàn Duy đỏ mặt, lời này sao nghe...thâm thúy như vậy.

Tài nghệ của Từ Diệu Văn cũng không đến nỗi tệ. Tuy chỉ là những món ăn đơn giản không cầu kì gì nhưng bắt mắt, nhìn có vẻ ngon.

Mặt đối mặt dùng cơm, Hàn Duy húp canh xong, dạ dày tràn ngập hương vị ngon lành thỏa mãn. Y giương mắt nhìn Từ Diệu Văn đang đắc ý, không phục nói một câu “Cũng được”

Màn cửa đã kéo ra, ánh mặt trời bên ngoài chiếu rọi vào phòng, trên sàn nhà từng tia nắng óng ánh, trên bàn cơm xuân ý dồi dào.

6. Do Khê - Chương 6

Từ Diệu Văn về nhà, liếc mắt một cái đã thấy đôi giày da quen thuộc trên kệ giày không khỏi thở dài. Hắn đến trước phòng gỗ cửa “Trương Được Ngạc, mau thức dậy!”

Người bên trong bị tiếng gõ cửa cùng tiếng thét đinh tai lay tỉnh dậy, mắt mắt kiên nhẫn ra mở cửa, mắt nửa nhắm nửa mở mơ màng vì bị quấy rầy mà há miệng nguyên rủa “Mới sáng sớm đã lên cơn, Từ Diệu Văn cậu bị bỏ đá à?”

Từ Diệu Văn nâng cổ tay tính nhéo mũi cậu “Đã mười hai giờ trưa rồi, cậu đang ngủ ở quốc gia nào vậy hả?”

Trương Được Ngạc bắt lấy tay hắn, ngáp một cái “Bắt tớ dậy làm gì?”

“Gọi cậu dậy ăn cơm, cuối tuần ngủ nướng như vậy không tốt cho bao tử”

“Cậu không lo nấu đi rồi hẵng gọi tớ dậy, hay là đi mua gì đó về cũng được. Cậu đối xử với khách như vậy à?” Nói xong bỏ hắn lại tiếp tục vui mình vào ghế sofa.

Từ Diệu Văn nín thính, người hắn thích rất cục có phải là người không đây?

Nghĩ vậy nhưng vẫn chạy tới khách sạn gần đó mua một đồng thức ăn mà Trương Được Ngạc thích trở về, bày biện mọi thứ ra đĩa rồi mới nhéo nhéo người đang bất tỉnh nhân sự trên ghế kia dậy, nhét cái đĩa vào tay cậu ta.

Từ Diệu Văn cảm thấy hình tượng bảo mẫu ân cần rất khó diễn, nhưng còn cách nào khác, ai bảo đó là người mình thích, dù mệt nhọc vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Dùng cơm xong hắn thu dọn tàn cuộc, còn tên kia ăn uống no say lại tính về phòng ngủ tiếp, Từ Diệu Văn kéo cậu lại “Mới ăn xong chớ nên ngủ”

“Không ngủ thì làm cái gì? Mãi mới đến cuối tuần, đừng quấy rầy tớ, tớ còn muốn hàn huyên với chiếc giường thân yêu” Trương Được Ngạc mặc kệ cánh tay đang bị lôi kéo, cứ thế trở về phòng ngủ.

“Kiếp trước cậu là heo sao? Cùng tớ chơi game đi” Từ Diệu Văn dùng lực kéo người kia lại, ném qua một cái điều khiển.

Trương Được Ngạc trong lòng không can tâm tình nguyện nhưng ngoài mặt vẫn phải vui vẻ tiếp hắn.

“Hình như tâm trạng cậu hôm nay tốt lắm, tối qua vui vẻ ở chỗ nào?” Trương Được Ngạc hai tay bấm phím di chuyển thờ ơ hỏi.

“Cậu dùng từ có văn hóa một chút được không?”

“Xin lỗi, tớ nói sai rồi. Nhìn cậu hôm nay xuân tình nhộn nhạo, buổi tối qua đêm bên nhà vợ sao?”

“Cậu ấy không phải vợ tớ”

“Cậu ấy...Tiểu Duy đúng không? Cậu ấy không phải bạn trai cậu à?”

“== Là Hàn Duy...”

“À, Hàn Duy, là cái người bề ngoài rất xinh đẹp phải không, học chung đại học S....À mà đẹp cái này đi, cậu ấy không phải bạn trai cậu?”

“Chúng tớ không phải loại quan hệ này” Từ Diệu Văn không quá chú tâm đến mối quan hệ giữa hai người.

Lúc đầu Trương Được Ngạc rất ngạc nhiên, sau đó sáng tỏ hỏi hắn “Cậu đùa bỡn với người ta, ăn cho đã rồi không chịu nhận”

Nếu không phải hai tay đang bận ấn phím, Từ Diệu Văn thật muốn tới bóp cổ cậu “Cậu học ở đâu ra cái này...Mệt. Tóm lại là quan hệ giữa bọn tớ không phải thứ quan hệ như cậu nghĩ, trong cái vòng lẩn quẩn

này tìm được người bầu bạn cả đời rất khó” Từ Diệu Văn ngừng một chút “Trừ phi trải qua thời gian quen biết lâu dài, thấu hiểu tính cách đối phương, có thể bao dung cho nhau...”

“Tớ không hiểu lời cậu nói lắm, nhưng mà, cậu thích cậu ấy không ?”

“Hả ? ”

“Có gì mà khó với dễ, cũng giống như mối quan hệ giữa đàn ông và đàn bà thôi, thích thì ở bên nhau không thích thì chia tay” Trương Được Ngạn cũng im lặng một hồi, quay đầu nhìn hẳn “Diệu Văn, cậu thích người ta không ?”

Không biết tại sao khi nghe cậu hỏi như vậy, đại não hẳn bỗng chốc ngưng trệ, chẳng biết nên đáp lại thế nào. Từ Diệu Văn lúc này mới nhận ra bấy lâu vẫn chưa một lần suy tính cho Hàn Duy.

Hắn đối với Hàn Duy, chưa một lần nghĩ đến vấn đề thích hay không thích.

Ngay từ đầu, hai người xác lập mối quan hệ bạn giường, hẳn chỉ yên tâm thoải mái hưởng thụ những trải nghiệm tuyệt vời mà Hàn Duy mang lại.

Sự thoải mái đó không chỉ là khoái cảm tình dục, mỗi khi làm tình xong, khi hẳn ôm ấp một Hàn Duy trần trụi hẳn còn cảm thấy vui thích trong lòng.

Khi tụ tập được gặp lại y, tâm tình cũng nhờ thế mà tốt hơn.

Nói chung là nơi nào có sự hiện hữu của y, hẳn lại cảm thấy yên tâm và sung sướng.

Hắn biết cảm giác của mình đối với hàn Duy vượt qua ý nghĩa bạn giường thông thường. Nhưng có lẽ chỉ vì tìm thấy sự đồng điệu trên cơ thể y, hoặc là Hàn Duy tốt tính rất dễ chung sống.

Hắn vì thế cũng không tiếp tục làm rõ cảm giác vui vẻ này là gì.

Bởi vì hẳn biết mình thích Trương Được Ngạn, cho nên dù có hảo cảm với Hàn Duy cách mấy, cũng sẽ không tới đâu.

Hiện tại Trương Được Ngạn lại đào xới vấn đề này, chữ « Thích » khiến hẳn có cảm giác mơ hồ không rõ. Huống chi lại ở ngày trước mặt người trong lòng đàm luận về bạn giường của mình, thật sự quá mất tự nhiên, đành phải chột dạ mà cướp càn điều khiển trên tay Trương Được Ngạn lại “Không thích, cậu đi ngủ đi ”

Trương Được Ngạn được cố nhanh chóng ngồi dậy “Từ Diệu Văn, tớ nói này, sao không mau chóng tìm một đối tượng ổn định lâu dài đi ? Lúc trước nhìn cậu thay bồ như thay áo tớ còn thấy một chút, bây giờ vất vả lắm mới được một người duy trì lâu như vậy, kết quả cậu nói không phải cùng người ta là cái loại quan hệ này, cậu là cậu muốn loại quan hệ gì ?”

Từ Diệu Văn nghe xong lại một trận ử rừ, người mà khiến tớ không thể cùng người ta thoải mái kết giao là ai chứ ?

Nhưng đó là cảm xúc không thể giải bày cùng người trước mặt, là tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện này, hẳn đau đầu bóp huyết thái duyệt “ Chuyện này không cần cậu bận tâm, tớ tự biết chừng mực”

Trương Được Ngạn nghe vậy cũng không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, cậu đứng lên lười biếng duỗi eo “Tớ đi ngủ”.

Bước đến gần sofa ném lại một câu “Cậu là người bạn tớ quan tâm nhất, tớ hơn ai hết hy vọng cậu hạnh phúc” Nói xong cũng không thèm quay đầu lại chỉ mở miệng than vãn “Tớ sao lại nói ra những lời buồn nôn như vậy, nhất định là cơm trưa có bỏ độc”.

Người bạn cậu quan tâm nhất sao....Cho dù quan tâm đến mức nào, cũng chỉ có thể làm bạn.

Từ Diệu Văn ngồi một mình trong phòng khách cười khổ, tự mình ném trải cảm giác chua xót đang dâng lên trong lòng.

7. Do Khê - Chương 7

“Tớ không phải đã dặn cậu ra ngoài phải cầm theo ô sao ?” Từ Diệu Văn thật muốn ném điện thoại vào mặt người kia.

“Có đem theo, nhưng giữa đường bị gió cuốn đi rồi”

“Đứng đó chờ, tớ tới đón cậu”

Từ Diệu Văn ngắt điện thoại, hằm hằm quay đầu xe hướng công ty của Trương Duyệt Ngạc mà chạy.

Đang giai đoạn giao mùa, thành phố S gần đây mưa dầm liên miên, có khi cả tuần không thấy được ánh nắng mặt trời. Mỗi lần ra ngoài đều nhắc nhở người kia phải mang theo ô, kết quả là lần nào cậu ta cũng có cơ để hấn đi đón.

Đi trên đường lớn chợt nhớ đến Hàn Duy, không biết y có mang theo ô không, thời tiết bắt đầu trở lạnh, quần áo có mặc đủ ấm không.

Trong ấn tượng Hàn Duy là một người rất cẩn thận, những chuyện nhỏ nhặt cũng rất lưu tâm. Nhưng y không thích mặc nhiều quần áo ấm, nhớ mỗi khi mùa đông y tỉnh dậy lúc nửa đêm để đi toilet đều một thân quần áo mỏng manh, lúc trở lại thì hít hà chui vào ổ chăn.

Mơ màng tỉnh giấc, một tay đẩy y đang chui vào lòng, thế là y lại càng găt gao run lấy bầy bám lấy hấn không ngừng cọ cọ, giống như muốn truyền hết khí lạnh qua người hấn vậy.

Tay cầm điện thoại định nhấn nút gọi, trong đầu lại văng vẳng câu nói của Trương Duyệt Ngạc.

Hấn biết mình không còn cách nào...có thể giống như trước đây, trong mối quan hệ với Hàn Duy. Cần phải xác định rạch ròi mối quan hệ này hấn cũng rồi như tơ vò.

Chẳng hạn như lúc này cư nhiên bắt đầu quan tâm đến sinh hoạt vụn vặt của y, vừa nhớ tới y liền lập tức gọi điện qua, cái này hiển nhiên đã vượt khỏi phạm vi tiếp nhận của hấn, đây vốn là những chuyện chỉ có tình nhân mới làm.

Từ Diệu Văn nghĩ một hồi vẫn là từ bỏ ý định gọi điện cho y.

Trực tiếp chạy xe đến công ty, miễn cưỡng chạy ra mở cửa cho người kia chui vào. Mông vừa đặt xuống ghế, Trương Duyệt Ngạc đã thở dài hài lòng “Đi nhờ xe vẫn là tiện nhất”

Từ Diệu Văn lúc này đang khởi động xe bỗng có ý định muốn ném cậu ta ra ngoài.

“Có biết công ty cậu xa lắm không ?”

“Vất vả cho cậu rồi, tận đáy lòng tớ vô cùng cảm kích”

“Cậu vốn chỉ cần ngồi xe buýt mười phút là về tới nhà, kết quả là để cậu được cảm kích, tớ phải lái xe hơn một tiếng”

“Haha, tớ đây cũng là bất đắc dĩ. Ái chà, chiều nay ăn gì đây ta ?”

Không hiểu sao hôm nay Từ Diệu Văn thấy hơi nóng lòng nên không hào hứng mấy mà đáp trả Trương Duyệt Ngạc.

Gần tối Từ Diệu Văn nằm trên giường trở mình vài cái, lại rất nhàn rồi mà gọi điện cho Hàn Duy.

“Alo”

Mãi mới bắt máy, thanh âm quen thuộc truyền đến bên tai, Từ Diệu Văn vẫn chưa biết gọi cho y để nói những gì.

“Khụ, ngủ chưa ?”

“Vẫn chưa, có gì không ?”

Tiếp theo nên nói gì ? Thời tiết bắt đầu lạnh rồi, nhớ mặc nhiều áo vào? Hay nhớ phải chú ý giữ ấm? Hay ra ngoài nhớ mang theo ô?

Không chừng đầu dây bên kia Hàn Duy sẽ rất bất ngờ, có khi còn tưởng hấn lên cơn không chừng?

“Ừm...Sao giờ còn chưa ngủ?”

“Hử? Có gì không?”

“Không có gì không thể gọi cho em sao?” Đại não vốn không tử tế quả nhiên thốt ra mấy lời vô duyên như vậy, Từ Diệu Văn mất tự nhiên lại càng mở mồm lấp liếm “Ngủ không được nên gọi điện quấy rầy em thôi”

Bên kia im lặng một chút “À” một tiếng, Từ Diệu Văn bỗng thấy có gì bất thường, giờ mới nhận ra giọng nói của Hàn Duy không được tốt lắm.

Hấn lập tức ngồi xuống “Em không khỏe à?”

“...Chắc là do tiết trời trở lạnh nên thiếu tinh thần thôi”

“Nhớ mặc nhiều áo vào, tốt nhất là bọc mình thật dày, đừng ngại phiền toái”

Đợi mãi không thấy y trả lời, từ Diệu Văn tưởng tượng khuôn mặt đang rất mất hứng của y bên kia, nhin không được lại cất cao giọng “Em có nghe rõ không đấy?”

“Biết rồi” Quả nhiên là không thích thú gì.

“Ngủ sớm một chút, đừng đọc sách muộn quá”

“Biết”

“Em đáp cho có lệ sao?”

“Biết biết biết, ngày mai ra khỏi nhà em sẽ bọc mình thành cái bánh chưng”

“Ngủ đi, nhớ đắp chăn kĩ vào”

Nói chuyện điện thoại xong, Từ Diệu Văn ném nó qua một bên, kéo chăn thư thả vào giấc ngủ.

8. Do Khê - Chương 8

Tìm đến cửa lại gặp một khuôn mặt xa lạ, nhìn bộ dạng chưa đến ba mươi tuổi, nhã nhặn thư sinh. Từ Diệu Văn bất ngờ nở nụ cười với đối phương “Tôi tìm Hàn Duy”

Ánh mắt anh ta âm trầm mang hàm ý đánh giá, cử chỉ nhẹ nhàng, giọng nói cũng rất ôn tồn “Cậu là bạn của Hàn Duy sao? Cậu ấy đang ngủ trong phòng, cậu vào nhà ngồi đi” Nói rồi mời hấn vào, rót trà cho hấn.

Từ Diệu Văn kỳ thật chỉ muốn trực tiếp chui vào phòng ngủ. Hấn quen thuộc chỗ này như lòng bàn tay, đâu cần khách sáo. Chỉ là thân phận của cái người trước mặt này đối với Hàn Duy khiến hấn rất tò mò.

“Tôi với Hàn Duy là bạn cùng trường, xin hỏi anh là?”

“Tôi Là Thân Kiến, là quản lý của Tiểu Duy, cậu ấy không khỏe nên tôi dẫn cậu ấy đi bệnh viện, rồi mới đỡ cậu ấy về nhà”

“Cậu ấy bị gì?”

“Cảm lạnh. Vừa uống thuốc nên ngủ say rồi, chắc cũng không có vấn đề gì”

“Tôi đi xem cậu ấy” Từ Diệu Văn vất lại một câu rồi chui vào phòng ngủ.

Người trên giường ngủ không mấy thoải mái, cái mũi đỏ ửng, miệng hơi mở ra nặng nề hô hấp.

Từ Diệu Văn ngồi xuống bên giường y, đưa tay sờ mặt rồi xoay người nói với Thân Kiến “Làm phiền anh chiếu cố Hàn Duy, bây giờ cứ giao lại cho tôi, anh bận gì cứ làm đi”

Thân Kiến nhìn chăm chăm người trên giường, một lúc sau lại liếc Từ Diệu Văn một cái rồi chỉ cái tủ đầu giường “Thuốc của cậu ấy đều để ở đó, nhớ bắt cậu ấy uống, bình thường phải chú ý giữ ấm, uống nhiều nước”

Từ Diệu Văn cười nói “Tôi biết phải làm gì. Mỗi lần cậu ấy đổ bệnh đều là một tay tôi chăm sóc, đã sớm có kinh nghiệm. Anh Thân đối với cấp dưới thật ân cần, tôi cảm động thay Hàn Duy”

“Tiểu Duy bình thường cũng giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi quan tâm cậu ấy là chuyện nên làm” Thân Kiến lấy áo khoác giắt trên ghế “Đã có cậu chiều cổ, tôi cũng không quấy rầy”

Từ Diệu Văn vuốt cằm “Anh Thân đi thông thả”

Lúc Hàn Duy hít mũi thức dậy trời đã tối đen, động dậy cánh tay cứng đờ vô tình chạm vào một khối cứng trảng ấm áp.

Lúc đầu rất hoảng sợ, bật dậy nhưng cơn sốt khiến y mệt mỏi, lợ mọ một lúc lại nằm xuống.

Trong phòng tối như mực, y nằm trên giường đưa tay đẩy bả vai người bên cạnh “À...Quản lý, Quản lý Thân...”

Người nọ mơ màng đáp ứng một tiếng, lại trở mình qua đây, thấy vậy Hàn Duy càng khấn trương, không biết nên phản ứng thế nào.

Cảm sốt có một chút mà anh ta đã nhất quyết lôi mình đi bệnh viện, thậm chí còn mọc rễ ở nhà chăm sóc, Hàn Duy quả thực rất cảm động, nhưng cư nhiên còn leo lên giường mình nằm, Hàn Duy thấy rất nghi ngờ. Nghĩ lại Thân Kiến không phải là người tùy tiện như vậy.

“À, Quản lý, tôi thấy đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn anh...Ừm...”

Cơ thể đột ngột bị đè chặt, hai tay người nọ chặt chẽ túm chặt y, giọng nói quen thuộc âm vang “Quản lý của em chiều cổ cho em tận trên giường cơ à?”

“Sao lại là anh? Quản lý Thân đâu?” Hàn Duy cứ ngỡ mình đang nằm mơ. Mới ngủ một giấc mà người bên cạnh đã bị hoán đổi, thật đáng sợ mà.

“Quản lý của em về rồi, bởi vì anh nói với anh ta, người của anh phải do chính tay anh chăm sóc, anh ta nghe vậy rất đau lòng mà bỏ đi rồi”.

“Bớt nói nhảm, tránh ra, anh ép em khó chịu quá” Hàn Duy đẩy hấn.

Từ Diệu Văn lật người nằm xuống, đắp chăn thật kỹ cho Hàn Duy, bật đèn nhìn đồng hồ “Đã tám giờ hơn rồi, muốn ăn gì không?”

Hàn Duy nói không ra hơi “Không ăn”

“Được, anh đi nấu cháo cho em”

“Em không muốn ăn”

“Trong tủ lạnh còn nguyên liệu không? Muốn ăn cháo gì?”

“=.=...” Người này rốt cuộc có nghe người ta nói không vậy?

9. Do Khê - Chương 9

Bị ép ăn một tô cháo bự tở chẳng, Hàn Duy cảm nhận như bụng của mình sắp bể đến nơi, sau khi tắm rửa qua loa một chút thì lại bị ôm vào phòng ngủ.

Từ Diệu Văn đặt y lên giường, kéo cái chăn bông chỉ chừa lại hai con mắt.

Từ Diệu Văn cởi áo khoác ra leo lên giường, cẩn thận xốc một gối chần lên chui vào nằm bên cạnh Hàn Duy.

“Anh không về nhà sao?” Hàn Duy kéo chăn xuống một chút tỏ vẻ kinh ngạc.

Từ Diệu Văn đưa tay ôm eo y “Không về, em đang bệnh mà”

“Hả? Không sao, em đỡ nhiều rồi, ngày mai còn phải đi làm, anh nhanh về đi”

Từ Diệu Văn nằm nghiêng qua một bên, thản nhiên trả lời “Không sao, dậy sớm một chút là được”

Hàn Duy chần chờ một chút vẫn kiên trì nói “Phiền lắm, anh nên về đi, chút nữa em uống thuốc, chắc ngày mai sẽ khỏe thôi”

Nhớ lại sự hiện diện của Thân Kiến, Từ Diệu Văn lại khó chịu. Mà cái người đáng thương đang nằm trên giường kia hai má ửng đỏ vì cảm sốt lại cứ một mực đuổi hấn về, ngọn lửa trong lòng càng dâng cao.

“Lúc được tay quản lý kia chăm bẵm thì ngủ đến thoải mái như vậy, sau khi thức dậy không còn thấy hấn ta nằm bên cạnh giúp em uống thuốc nên thất vọng? Công ty của mấy người tình cảm gần bó như vậy thật đáng ngưỡng mộ”

Rõ ràng câu nói không chút cảm xúc vậy mà lại khiến Hàn Duy sinh ra ảo giác, y không cãi cũng không đáp lại, chỉ ngơ ngác nhìn hấn.

Từ Diệu Văn cũng biết lời mình thốt ra không chút lịch sự, nhưng cứ nghĩ đến Hàn Duy bị bệnh, ở bên cạnh y lại là một người đàn ông khác, giúp y uống thuốc, ngồi canh y ngủ, vậy mà y không hề chán ghét, Từ Diệu Văn đã thấy tâm trạng rất tệ.

Vậy mà Hàn Duy không hiểu được điều hấn lo lắng, còn muốn đuổi hấn về, khiến lồng ngực hấn khẽ nhói một chút.

“Quản lý Thân chỉ là lo lắng cho em....Anh ấy đối xử với mọi người tốt lắm, chúng em không có gì, với lại anh ấy cũng không biết em thích đàn ông...Anh ấy sẽ không...”

Hàn Duy mở miệng, giọng nói vẫn hơi nghẹn, nói chậm nhưng rõ ràng, gian nan lựa lời giải thích, biểu cảm trên mặt y khiến Từ Diệu Văn cũng ngoài một chút.

Rõ ràng là đang bị cảm, lại thật cẩn trọng giải thích cho hấn khiến Từ Diệu Văn bớt giận hấn, ngực trái không còn khó chịu nữa. Hấn hơi nhắm mắt, trông có vẻ rất suy tư.

Hồi lâu hấn khôi phục lại bình thường, sấp qua ôm gối phụng vào lòng, hôn một đường từ trán, lông mi, mắt, mũi, hai má dần xuống, muốn để lại ký hiệu của riêng mình nên dùng lực hơi mạnh.

Đến khi hai người hô hấp không còn ổn định mới tách ra, Từ Diệu Văn nhìn chăm chăm khuôn mặt khó hiểu của Hàn Duy, rất khó thể nói “Chúng ta kết giao đi!”

Hàn Duy hôm nay bị choáng không biết bao nhiêu lần vì lời nói và hành động của hấn, vẫn dùng khuôn mặt ngây ngốc nhìn người đối diện.

Từ Diệu Văn bắt đầu dĩ vãng dài “Anh nói chính là kết giao kiểu người yêu với nhau. Chẳng hạn như hôm nay, khi em bị bệnh phải gọi điện cho anh, anh muốn về nhà em phải làm nũng không cho anh đi, tan ca phải gọi điện hối thúc anh đi đón, hẹn hò trong các dịp dành cho tình nhân như Đêm giao thừa, Giáng sinh, Năm mới, còn có Quốc khánh nữa...Còn dịp Sinh nhật sẽ giới thiệu với đám bạn bè ‘Đây là bạn trai tôi’...Tạm thời anh chỉ nghĩ được nhiều đó, em cứ bổ sung thêm”

Hàn Duy hơi khựng lại, trên mặt vẫn còn nghi hoặc “Tại sao?”

Từ Diệu Văn kéo Hàn Duy ngồi dậy, không biết là để muốn y thoải mái hơn hay là không dám nhìn thẳng y “Anh hình như cảm thấy có chút thích em”

Làm tình không biết bao nhiêu lần giờ mới nói thích người ta, quả nhiên không được tự nhiên chút nào.

“Em cũng không ghét anh mà”

Từ Diệu Văn là một người tùy hứng, nhưng đối với phương diện tình cảm lại rất rõ ràng.

Hắn chưa từng nghĩ phải nắm chắc một người, bởi vì không muốn mạo hiểm, nói trắng ra là không muốn xấu hổ khi đối mặt với thất bại. Nếu không phải biết Hàn Duy cũng có tình cảm với hắn, hắn đương nhiên sẽ không tùy tiện nói thích y.

Với những gì Hàn Duy đã thể hiện, hắn là y cũng thích hắn.

Dù bị làm rất nhiều lần, mỗi lần đều như nhũn ra khi bị mình khiêu khích, mỗi lần đâm rút đều khiến y run rẩy- không thể nào miễn cảm đến vậy chứ? Có khi bị làm đến thừa sống thiếu chết, y một mặt khóe lóc van xin mặt khác vẫn gắt gao ôm chặt hắn; lúc bị đè ép ra vào, y thích được hắn hôn, vì động tác quá mạnh nên Từ Diệu Văn chỉ có thể hôn một cách hời hợt lên mắt y, cuối cùng y vẫn chưa thỏa mãn mà dang miệng lên đòi hôn hắn.

Ngoài lý do “Thích” ra hắn không nghĩ còn lý do nào khác mới khiến y biểu lộ một tư thái không muốn rời xa như vậy. Huống chi, Hàn Duy vốn rất dung túng cho hắn.

Cứ tự tin dựa vào phỏng đoán, dĩ nhiên không thể nắm chắc phần thắng, Từ Diệu Văn có chút không yên.

“Anh không phải rất thích người đó sao?”

Không ngờ y đáp lại một câu như vậy, vấn đề này ít nhiều khiến Từ Diệu Văn có hơi chột dạ.

Hắn chưa thể hoàn toàn từ bỏ tình cảm với Trương Dược Ngạn, nhưng khi quyết định đến với Hàn Duy hắn hẳn là đã đặt quyết tâm. Cậu ta là người có thể khiến hắn nổi lên tính độc chiếm, nhưng không cách nào mở lời, hơn nữa tình cảm ấy sẽ không thể đơm hoa kết trái, sớm hay muộn cũng phải từ bỏ thôi.

Từ Diệu Văn nghĩ nghĩ, nhả ra từng câu “Thích cậu ấy lâu như vậy đương nhiên không thể nói quên là quên ngay được, nhưng anh có thể xác định anh đã hết hy vọng với cậu ấy. Cho anh thêm một chút thời gian, anh nhất định có thể đối đãi với cậu ấy như một người bạn bình thường. Bởi vì...” Từ Diệu Văn mò trong chăn nắm tay đối phương “Anh muốn ở bên em lâu dài”

Cảm giác ngón tay Hàn Duy khê giật, gắt gao nắm chặt tay hắn, Từ Diệu Văn cúi xuống nhìn mới thấy mũi Hàn Duy càng đỏ hơn, đáng thương gật gật đầu, khóe mắt đã muốn phiem hồng, vẫn một mực chịu đựng không cho nước mắt trào ra.

Từ Diệu Văn kéo y lại hôn lên trán, cảm thấy vừa sung sướng vừa đau lòng.

Có lẽ Hàn Duy vốn thích hắn nhiều hơn hắn vẫn nghĩ.

10. Do Khê - Chương 10

Sau khi xác lập một mối quan hệ mới, Từ Diệu Văn lại càng thêm an tâm, cuối cùng vẫn không hiểu tại sao lại có cảm giác như vậy.

Dựa vào lý do phải chăm sóc người bệnh, hắn mấy ngày nay vẫn quanh quẩn trong nhà Hàn Duy. Lúc về nhà lại thấy Trương Dược Ngạn ngồi trong phòng khách xem TV, thấy hắn bước vào hiểu kì hỏi “Mấy ngày nay cậu không về nhà?”

“Ừ, tớ ở lại trong công ty”

Trương Dược Ngạn lắc đầu “Chắc chắc, đêm không ngủ miệt mài cả ngày, thật đáng thương”

Từ Diệu Văn đã quen cách dùng từ của cậu ta “Tớ không phải đi ‘miệt mài’ ”

“Ồ kìa? Không phải cùng người ta...Haha...”

Từ Diệu Văn gật đầu “Ừ, tớ qua nhà thăm bệnh cậu ấy”

Trương Dược Ngạn nhú mi trêu chọc “Ai da, cậu còn là một bạn giường tình tể ân cần đó nha”

“Không phải bạn giường, bây giờ tớ là bạn trai của người ta”

Trương Được Ngạn sém nữa là nhảy dựng lên “Vậy là sao? Không phải lần trước cậu nói chỉ là đùa bỡn người ta, ăn không thềm nhận đó sao?”

Từ Diệu Văn hận không thể ném cái máy tính bảng trong tay.

“Đó là cậu nói !”

“Thôi thôi, đến đây giải thích xem nào” Trương Được Ngạn hăng hái ngồi dậy đem Từ Diệu Văn nhấn xuống ghế “Cậu không chỉ lừa người ta lên giường, giờ còn muốn lừa tình cảm người ta ? Như vậy là người không có đạo đức đâu”

“Giải thích cái gì ? Chúng tớ chân chính kết giao”

“Trước đây cậu...”

“Trước đây không rõ cảm nhận của cậu ấy, hiện tại thì hiểu rồi...Cậu có thể dừng dùng cái ánh mắt này nhìn tớ không ?”

Trương Được Ngạn dùng ánh mắt nhân từ, ôm cổ Từ Diệu Văn, vui mừng nói “Ai, cuối cùng cũng biết tu tỉnh...Tiểu...À không phải, Hàn Duy rất dễ nhìn, nhân cách cũng tốt, nhớ đối xử tốt với người ta”

“Hai người mới gặp nhau hai lần, cậu đã biết cậu ấy tốt ?”

“Thoạt nhìn rất sáng sủa hiểu chuyện, tình tình cũng tốt, quan trọng là bộ dạng rất dễ nhìn. Đối tốt với người ta một chút, người ta theo cậu chính là chịu thiệt thòi rồi”

Từ Diệu Văn kéo tay cậu ra “Đủ rồi, bộ dạng của tớ cũng không tồi, tại sao cậu không thấy tớ tốt. Tớ muốn qua bếp nấu cơm cho cậu ấy, cậu tự nấu ăn, đừng gọi ở ngoài” Nói xong chạy đi, để lại Trương Được Ngạn đứng bên cửa than vãn “Đúng là có mối nói cũ mà”

Dùng chìa khóa được người ta đưa cho vào nhà, nghe có tiếng động trong nhà bếp, Từ Diệu Văn vất đồ trong phòng khách, vào bếp thì thấy Hàn Duy đang mặc tạp dề nấu ăn.

Từ Diệu Văn sấp qua ôm y từ đằng sau “Đã nói để anh nấu mà, ai cho em sắm vai vợ hiền thế này ?”

Hàn Duy liếc hẩn một cái rồi quay lại giảm lửa, đẩy nắp nồi lại.

“Em khỏe rồi”

Từ Diệu Văn vén tay áo lên, tiếp tục công việc “Vào phòng đọc sách đi”

Hàn Duy rửa tay, cởi tạp dề ra mặc cho Từ Diệu Văn, vuốt cho thẳng rồi thắt chặt dây lưng cho hẩn, xong mới rời đi.

Từ Diệu Văn không hiểu tại sao lại thấy ấm lòng như vậy, có lẽ là vì động tác của y rất tự nhiên, khuôn mặt chuyên tâm rất đẹp, cũng có thể là do chưa từng nhìn thấy cha mẹ làm những việc vụn vặt như vậy, cho nên khi thấy một cảnh tượng đơn giản như vậy lại khiến trái tim hẩn nhũn ra như nước.

11. Do Khê - Chương 11

Hàn Duy sống ở căn hộ đơn, trong phòng ngoại trừ giường và các loại tủ kệ, còn có một giá sách âm tường, bên cạnh là bàn ghế.

Từ Diệu Văn nhàn nhã ngồi trên ghế, xử lý mở tài liệu sổ sách, ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn thì thấy Hàn Duy tựa vào giường đọc sách, khuôn mặt chăm chú, lông mi dài rũ xuống, một hình ảnh rất hài hòa.

Từ Diệu Văn tâm tình tốt lắm, xem ra không có phòng đọc sách cũng không có gì là không tốt.

Đem mớ công việc đẩy qua một bên, Từ Diệu Văn đuổi người đi qua giật quyển sách trong tay Hàn Duy xếp lại vào kệ, leo lên giường ngăn chặn ý định đứng dậy lấy sách của y, ôm y vào lòng không cho kháng cự ra lệnh “ Ngủ ! ”

Nói chung là do địch không lại, Hàn Duy cứ thế bị ôm chặt không giãy ra được, chỉ biết năn nỉ “Còn chút nữa là đọc xong rồi...” Từ Diệu Văn nhieu mày, quá mê đọc sách cũng không phải việc xấu, nhưng vì đọc sách mà bỏ bê hẳn chính là việc không tốt.

“Vẫn còn sớm, anh để em đọc cho xong đi, còn không đến mười trang nữa, thật đó ! Diệu Văn em sắp đọc xong rồi...”

Người trong lòng phản kháng bằng cả tay lẫn chân nhưng chỉ phí công, Từ Diệu Văn dùng thêm lực siết chặt, giọng nói rất bắt mắt dĩ “Còn lộn xộn anh liền làm thịt em”

Mấy ngày nay sớm chiều bên y gạt nổi nhìn được mà không ăn được. Đêm đêm nằm ôm y ngủ lại có phản ứng, thế là đành lủi thủi vào phòng tắm dội nước lạnh hoặc chờ thẳng đê của mình bình tĩnh lại, hiện tại lại vì y giãy giụa mà chào cờ, nếu không phải nghĩ cho bệnh tình của y, Từ Diệu Văn đã lập tức đè y xuống mà làm cho thỏa.

Hàn Duy cũng biết mình gây ra hậu quả nghiêm trọng, nghe hấn uy hiếp như vậy lập tức ngoan ngoãn nằm im, Từ Diệu Văn hít sâu một hơi, đứng dậy tắt đèn, trong phòng một mảnh đen kịt.

“Ngủ đi” Từ Diệu Văn xoa đầu y, tận lực làm cho giọng nói dịu dàng bình tĩnh một chút, rồi mới kéo dài khoảng cách hai người. Nếu cứ tình hình này, đừng nói ôm, cho dù chỉ chạm nhẹ người ta thôi thì cũng đã muốn bị hỏa dục thiêu đốt.

Sau vài giây lạng phắc, Hàn Duy khẽ nói “Thực ra có thể làm mà”

Từ Diệu Văn nghĩ một lúc vẫn là đưa tay xoa đầu Hàn Duy, khàn khàn nói “Đừng nghĩ nhiều, mau ngủ đi”

Hàn Duy trực tiếp lặn vào lòng hấn, như làm nũng mà áp trán vào nhau, khẩu khí cùng động tác rất cương quyết “Đã bớt sốt nhiều rồi”

Nói xong lướt môi hôn khắp mặt Từ Diệu Văn.

“Mẹ kiếp !” Từ Diệu Văn bị lửa đốt thân, chặn Hàn Duy lại, hôn y một hồi rồi đứng dậy bật đèn, sau đó lại lần lên giường đè Hàn Duy, đưa tay vào quần áo y mà vội vã xoa nắn, nắn một đường từ ngực đến eo, được người ta cho phép Từ Diệu Văn trở về với bản tính thô bạo.

Hàn Duy bị hấn vuốt ve đến mức cả người phát nhiệt, trong mũi phát ra tiếng hừ nhẹ, hai tay bắt đầu không yên phận mà cởi quần áo hấn.

Quần áo trên người rất nhanh được giải thoát, đệm chăn ẩm áp sau lưng hòa cùng sự nóng rực từ da thịt, Từ Diệu Văn lướt tay đến mông Hàn Duy, không ngừng nắn bóp, ngón tay theo khe hẹp tiến vào, vừa lòng nhìn người dưới thân phát ra tiếng rên rĩ, cũng nâng hạ thân lên ma sát cùng y, Từ Diệu Văn nhét ngón tay vào miệng Hàn Duy, bắt y phải mở miệng liếm láp nó.

Từ Diệu Văn lo cho thân thể của y nên cũng hết sức phát huy khả năng nhẫn nại, vừa đem hai ngón tay sáp nhập, vừa dịu dàng hôn môi, muốn chuẩn bị cho y thật cẩn thận, không ngờ Hàn Duy phát ra âm thanh bất mãn, hai chân thon dài quắp chặt lưng Từ Diệu Văn, hai đùi ma sát trên da thịt hấn như muốn hấn tiến thêm bước nữa.

Thấy y nhiệt tình như vậy, tình dục lập tức nổ tung trong đầu, phía dưới cương cứng đến phát đau, hấn chửi thề một cái rồi rút ngón tay ra, một tay nâng đùi Hàn Duy lên, tay kia đỡ lấy tinh khí đã nổi gân xanh đặt trước huyết khẩu, chậm rãi tiến vào, sau đó dùng sức đẩy mạnh một cái.

Cuối cùng đã vào được toàn bộ, cảm nhận thấy người dưới thân không ngừng run rẩy thổ dốc, Từ Diệu Văn cúi đầu cắn mũi y mang theo ý trừng phạt “Muốn anh đến vậy sao? Không sợ bị đau à ?”

Hàn Duy quay đầu qua một bên không thèm để ý đến hấn, hấn vẫn nhất quyết không buông tha mà thủ thủ bên tai “Vừa này còn thèm khát, sao giờ lại im lặng rồi ? Không nói anh không làm tiếp đâu”

Dưới ánh đèn mờ nhạt, không biết y đỏ mặt là do bị bệnh hay là do lời hấn vừa nói ra, Hàn Duy ôm chặt hấn, chôn mặt vào bả vai hấn là nhỏ giọng thúc giục “Mau động đi”

“Lỡ động rồi làm em đau thì sao ?”

Bả vai bị cắn một cái, Từ Diệu Văn cười khê rồi lùi ra, chung quy vẫn là không dám dùng quá nhiều lực, chỉ nhẹ nhàng dùng đưa thất lưng, vật thô cứng khê sáp nhập, lực đạo không lớn, tần suất chậm hơn nhiều so với bình thường, nhưng mỗi lần đều vào thật sâu, lúc rời khỏi chỉ còn phần đỉnh nằm lại bên trong, cứ thế lại tiến vào thật sâu.

Cứ thế một lúc hai nơi tiếp xúc dần dần ướt đầm, Hàn Duy dùng sức kẹp eo hấn, khuôn mặt động tình càng lúc càng rõ, miệng hơi hé mở, nhỏ giọng rên rỉ, Từ Diệu Văn chỉ cảm thấy phía dưới càng trương to hơn, hấn cực lực kiềm nén xúc động muốn mạnh mẽ tiến nhập, đôi mày cau lại, cẩn thận không chế tốc độ.

Một bàn tay đưa lên vuốt ve cái trán, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi cho hấn. Từ Diệu Văn cười một cái, nắm lấy tay y đặt lên mặt, tiếp tục trườn động bên trong, Hàn Duy đưa một tay ôm lưng Từ Diệu Văn, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve lông mày đang cau lại của hấn “Em không sao”

12. Do Khê - Chương 12

Hàn Duy đưa tay ôm đầu Từ Diệu Văn, ngẩng đầu lên hôn lên cổ hấn, đồng thời hơi nhích người, đem hai nơi tư mật càng dính chặt lấy nhau.

Hô hấp của Từ Diệu Văn càng lúc càng nặng nề, hấn xoay Hàn Duy nghiêng qua một bên, nhấc mình quỳ gối giữa hai chân y, giữ chặt lấy một chân Hàn Duy, đẩy eo về phía trước, tính khí bên trong cơ thể Hàn Duy lùi ngập sâu vào, Từ Diệu Văn dùng lực tiến nhập hơn mười cái, Hàn Duy dần phản ứng trức trắc, tiếng rên rỉ phát ra thật êm tai, huyết khẩu bên dưới cũng hơi thít lại, rất ngoan ngoãn ngậm hút phân thân của hấn, Từ Diệu Văn yên tâm tuân theo tiếng gọi của tình dục, dùng vật thô cứng xâm phạm người dưới thân, khiến y không chịu nổi mà rên rỉ to hơn.

“Anh làm khiến em thật thoải mái ?”

“Ừm....A ưm....A...”

Từ Diệu Văn lại đâm mạnh một cái, đầu khê ở bên trong tàn sát nội bích một phen “Nói xem, có thoải mái hay không?”

“Ừm...Thoải mái...A a...”

“Chưa chạm tới chỗ đó mà đã kêu đến như vậy, chạm tới rồi có khi nào bắn ra luôn không?”

“Không...A...Em không biết...Ừm...Ừm a...Em...Không biết...” Hàn Duy nằm đó, một tay nắm lấy bàn tay của Từ Diệu Văn đang giữ chặt đùi y, tay còn lại siết chặt ga giường, thân thể run lấy bầy.

Vốn dĩ chăn đang đắp trên người sớm bị động tác kịch liệt đẩy rơi xuống đất từ bao giờ, gối và ga giường đầu đầu cũng là một mảng hỗn độn.

Từ Diệu Văn dùng tư thế này, tại nơi ẩm áp tiến nhập đến cả người khoan khoái. Bụng dưới mỗi khi tiếp xúc với mộng khê vang vài tiếng động, tiếng lép nhép ẩm ướt, cùng với tiếng rên rỉ đứt quãng của Hàn Duy, tất cả tạo nên sự sống động trong không gian yên tĩnh.

Từng trận thủy triều khoái cảm vọt lên trong người TỪ Diệu Văn, hấn muốn nhìn thấy mặt Hàn Duy thể là liên buông chân y xuống, kéo y lên để y ngồi trên người hấn, không ngừng tiến nhập.

Từ Diệu Văn thích nhất là nhìn Hàn Duy mỗi khi bị làm đến hai mắt phấp hờng, trên mặt lộ ra biểu cảm như sắp khóc, mỗi lần như vậy hấn đều không chịu nổi mà làm càng ác liệt hơn, làm đến khi y khóc nức lên, dùng giọng nói nức nở van xin hấn đừng làm vậy.

Lúc này trong mắt Hàn Duy đã ngập nước, bị hấn nhắc lên hạ xuống mấy lần, biểu tình vụn vẹo không thôi, đêm nay Từ Diệu Văn lại được dịp bắt nạt người ta.

“Em hôm nay thật biết điều” Từ Diệu Văn âu yếm hôn khoeo mắt y “Thưởng cho em”

Vừa nói vừa hôn hai cánh môi y, bên trong vẫn không ngừng khiêu khích điểm mẫn cảm, không còn đùa giỡn xung quanh thành ruột nữa mà lần này đâm thẳng vào chỗ sâu nhất, toàn bộ chiều dài đều chui thẳng vào trong mà ma sát, như vậy khoái cảm sẽ tăng cao mà độ kích thích cũng không quá mãnh liệt.

Hàn Duy bị hấn làm thế, thoải mái mà nhắm nghiền hai mắt, âm thanh phát ra như mèo gào, có khi ngón tay không tự chủ được mà cào vài đường trên lưng hấn.

“Anh đối với em có tốt không? Hửm?” Từ Diệu Văn lùi ra, thủ thỉ bên tai y.

“Tốt”

“Ai tốt?”

“...Anh”

“Anh là ai?”

“Ừm Là...Ừm...Từ Diệu...A...Từ Diệu...Văn”

“Em có thích Từ Diệu Văn không ?”

“Thích...”

“Vậy thì nói em yêu người ta đi”

“Em yêu...Từ Diệu Văn...A...Đúng vậy, nhanh lên một chút...”

Gương mặt Hàn Duy mê loạn như sắp lên đỉnh, Từ Diệu Văn chuyển động nhanh hơn, hung hăng vuốt ve tính khí căng cứng của người đối diện, ánh mắt chăm chú nhìn y khóc đến bắn ra, sau đó mới ôm y nằm xuống, đem phân thân ẩm ướt rút ra, cọ nhẹ lên chân y vài cái rồi mới bắn toàn bộ lên người y.

Tiếng thở dốc dần dần khôi phục lại bình thường, Từ Diệu Văn tiếp tục nằm trên người Hàn Duy vuốt ve y, đột nhiên nghe được giọng nói ấp úng vang trên đầu “Anh tại sao...Không bắn bên trong...”

Từ Diệu Văn sững sốt ngược đầu lên, rồi nhếch miệng khẽ cười, áp mặt lên má Hàn Duy đến khi hai người đối diện nhau mới nhìn sâu vào mắt y, rất không đứng đắn mà hỏi “Em thích như vậy?”

Hàn Duy đẩy mặt hấn ra, tỏ ra không thèm quan tâm.

“Em thích anh đến vậy à?” Từ Diệu Văn áp mặt lên má y, tay vân vê xung quanh huyết khẩu “Thích đến mức nào? Hửm?”

Địa phương vừa được yêu thương trở nên rất mẫn cảm, bị hấn đùa như vậy hơi hơi khép lại, Hàn Duy tức giận nhắc chân tính đá hấn “Heo mới thích anh”

“Anh cũng thích tên đầu heo em lắm”

Vừa thấy y nhắc hấn, Từ Diệu Văn đã nhanh tay cản lại “Được rồi, không còn sớm nữa, nằm yên đó, anh lau khô cho em rồi hẵng ngủ tiếp”

Từ Diệu Văn vào phòng tắm mang một chậu nước ấm lên, dùng khăn mặt lau tinh dịch vương vãi trên người y.

Hàn Duy ngoan ngoãn nằm im, khuôn mặt khẽ ửng hồng, giờ y đã hiểu ý tứ của Từ Diệu Văn: Nếu bắn vào bên trong thì công cuộc dọn dẹp sẽ càng thêm phiền toái, nhất là bây giờ đã khuya lắm rồi.

Nước ấm thấm vào khiến từng lỗ chân lông cũng trở nên khoan khoái mát mẻ, Hàn Duy thay một bộ đồ thoải mái, bị bắt ôm trong chăn mà ngủ. Cứ hy vọng căn bệnh này khỏi căn hết cũng được.

13. Do Khê - Chương 13

Chẳng bao lâu lại tới Giáng sinh. Tuy Từ Diệu Văn đã nhấn mạnh những ngày lễ thế này phải ở bên nhau, nhưng ông trời không chiều ý hần.

Hàn Duy thì không sao, nhưng Từ Diệu Văn càng gần cuối năm càng bận rộn, nhậm chức Quản lý trưởng chưa bao lâu, càng muốn thể hiện thực lực cho người mở mắt, đến mức bị người ta nói Giáng sinh không biết rảnh rồi được bao nhiêu mà chỉ lao đầu vào cày cuốc.

Lượng công việc tăng cao, những văn kiện cứ đến không thôi, Từ Diệu Văn cũng không mấy khi ở nhà, chỉ ngồi ôm máy tính bầu bạn đến khuya, hoàn toàn không có thời gian gặp Hàn Duy.

Hai người đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, quan hệ chỉ thiếu giai đoạn chung sống, vậy mà nhiều ngày liên tiếp không gặp mặt, Từ Diệu Văn tối nào cũng gọi điện than thở với Hàn Duy, mặc dù than chưa được bao lâu thì đã chuyển qua nói chuyện đen tối.

“Đã buồn ngủ chưa?”

“Vẫn chưa? Anh vẫn chưa xong việc à?”

“Ừm, không chừng phải hai ba tiếng nữa mới xong”

“Thế à ? Vậy giải quyết nhanh rồi đi ngủ cho sớm”

“Có nhớ anh không ?”

“...”

“Có nhớ không ?”

“Không nhớ, lo làm việc đi”

Thấy đầu dây bên kia im lặng, Hàn Duy nắm chặt điện thoại chịu thua “Em nhớ anh muốn chết...Được rồi, đi làm việc đi, đêm nay có muốn ngủ hay không?”

Vừa nói xong thì bên kia đã lập tức đáp lại “Ngoan lắm, anh làm việc đây, em ngủ sớm một chút, ngủ ngon”

Đã quen với việc bị hần quấy rối, mỗi tối không được rảnh rồi bao nhiêu, hôm nay Hàn Duy nhìn điện thoại im lìm, hôm sau tỉnh dậy như một bản năng mà mở điện thoại lên kiểm tra, không có tin báo gì.

Một tuần tiếp theo, Từ Diệu Văn vẫn chưa gọi cho Hàn Duy một cuộc điện thoại nào, Hàn Duy nhìn dây số quen thuộc, nhiều lần muốn gọi cho hần mà cuối cùng vẫn không làm.

Buổi chiều vừa sắp tới giờ tan ca, di động khê rung, móc ra đọc tin nhắn từ số của Từ Diệu Văn, nội dung không nhiều nhưng lại khiến Hàn Duy run bật lên, sớm nữa là làm rớt điện thoại.

“Chờm nào tan ca ? Anh ở dưới lầu đợi em”

Vội vã xin phép Thân Kiến về sớm mười phút, Hàn Duy rất ngại, nhưng Thân Kiến cũng không mấy để ý, gạt đầu đồng ý, nhìn y gấp gấp thu dọn đồ đạc, ôn tồn nhắc nhở một câu “Hành lý chuẩn bị đủ cả chưa ? Ngày mai 7 giờ máy bay cất cánh, đừng quên đấy”

“Vâng, tôi biết”

Thân Kiến lại ưu nhã gạt đầu “Ừm, đi đi”

Xe của Từ Diệu Văn đậu cách đó không xa, cửa kính mở ra, Từ Diệu Văn đặt tay trên vô lăng, không rõ biểu cảm, nhưng có thể nhìn thấy những góc cạnh cương nghị tuấn lãng.

Hàn Duy dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, thở hồng hộc nói “Học...Anh tại sao lại đến đây ? Không phải nói...”

Cánh cửa lập tức mở rộng ra, Hàn Duy nói chưa hết câu đã bị túm vào trong xe, Từ Diệu Văn đóng sầm cửa lại, hôn khắp từ mắt, mũi, đến hai má, cuối cùng tập trung tấn công cái miệng, đầu lưỡi linh hoạt luồn vào bên trong không ngừng oanh tạc.

Tuy rằng bên ngoài không nhìn thấy cảnh tượng bên trong xe, Hàn Duy cũng không thể thả lỏng, hai tay không ngừng đẩy, không gian trong xe chật hẹp, Từ Diệu Văn cứ thế tiếp tục hôn đến khi thỏa mãn mới buông y ra, câu đầu tiên vẫn còn hương vị chất vấn “Sao mà mấy ngày không liên lạc, em liên thật sự không thèm chủ động gọi cho anh ?”

“Anh đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có, em sợ gọi đến lúc anh đang ngủ lại đánh thức anh thì sao ?”

Từ Diệu Văn khẽ hừ một cái, không thèm đáp lại.

“Anh xong việc rồi à ?”

Từ Diệu Văn nghe y nói vậy chỉ nhú mồm “Đại khái là vậy, muốn kết thúc càng nhanh càng tốt ” Nói xong quay lại, lười biếng duỗi eo dựa vào ghế sau lưng “Còn không phải vì muốn cùng em đón Giáng sinh mà anh mới thăm vậy sao ?”

Hàn Duy cẩn thận quan sát hắn, đúng là trông rất mệt mỏi, nhất thời đau lòng và cảm động, lời tiếp theo muốn nói cũng ngập ngừng mãi “Em...tối mai...sẽ đi công tác...”

“Cái gì ?” Từ Diệu Văn lập tức chồm lên, không tin tưởng mắt nhìn y.

“Mấy hôm trước có thông báo, đi khảo sát miếng đất bên kia...Em nghĩ anh không rảnh, liền chủ động xin đi cùng với những đồng nghiệp khác”

Từ Diệu Văn chịu đả kích không nhỏ, vô cùng ảo não.

Hàn Duy cũng rất khổ tâm, đêm mai là Giáng sinh, tới đó cũng phải ở lại ba ngày. Giáng sinh cũng muốn qua rồi. Đây lại là Giáng sinh đầu tiên từ lúc họ chính thức xác định quan hệ, Từ Diệu Văn vì y mà liều mạng làm việc như điên, kết quả bị y làm đổ bể hết.

“Thật sự xin lỗi...” Hàn Duy giận bản thân vô cùng, y áy náy ôm Từ Diệu Văn thể thốt “Dù sao cũng sắp tới Năm mới, chúng ta sẽ cùng nhau đón”

Từ Diệu Văn tuy sắc mặt rất khó coi nhưng không thể đổ hết lên đầu Hàn Duy, chỉ đành hung hăng hôn y một cái “Anh tới đây để đón em về nấu cơm cho anh, rồi cùng hàn huyên một chút”

Một nhọc suốt hai tuần, cuối cùng giải quyết được mớ công việc chất đống, giữ vững tinh thần lái xe đến đây, vốn là theo kế hoạch rước người về bồi dưỡng bản thân, chỉ cần ở bên nhau, làm những việc có thể để giải tỏa áp lực.

Kết quả là kế hoạch cùng nhau đón Giáng sinh cũng đành hủy bỏ, tâm tình Từ Diệu Văn lúc này vô cùng bất mãn, nhưng nếu đã không còn cách nào khác thì cũng phải chịu thôi.

“Được” Hàn Duy gạt đầu đồng ý, thuận tiện nắm lấy tay hắn hôn vào lòng bàn tay một cái.

Tâm tình hắn bây giờ mới dễ chịu hơn một chút, khoe miệng giương lên ý cười rồi khởi động xe.

14. Do Khê - Chương 14

“Cậu thật sự dám lôi người ta về nhà nấu cơm cho cậu ăn à ?” Trương Được Ngạn nhìn đôi giày của Hàn Duy, thật sự bội phục cách hành sự tùy tiện của thằng bạn thân.

“Là nấu cho ‘chúng tớ’ ăn” Từ Diệu Văn một chút cũng không ngượng “Cậu ấy nấu ăn ngon hơn cả tớ, hôm nay cậu có lộc ăn rồi”

Từ Diệu Văn kể sơ cho Hàn Duy về nguyên nhân hai người sống chung và cách sinh hoạt biếng nhác của cậu ta, Hàn Duy chỉ cười cười “Em thấy anh ấy rất dễ chung sống”

Vì là bạn của Từ Diệu Văn nên Trương Được Ngạn cũng từng tiếp xúc với đám bạn cùng trường đại học của hắn, cậu vẫn là có ấn tượng tốt với Hàn Duy, không tỏ ra xa cách mà lại gần thân thiết vô vai, dùng

ánh mắt thấu hiểu nhìn y nói “Quen với cậu ta đáng ngán lắm phải không ? Tên này vô tâm không hiểu lòng người như vậy, chắc cậu cũng bị ép buộc không ít”

“Không có đâu, anh ấy tốt lắm, thực ra tôi cũng đang rảnh...”

Trương Dực Ngạn thấy Hàn Duy vội vã biện bạch cho hắn liền nở nụ cười “Diệu Văn, cậu xem người ta lo nghĩ cho cậu biết bao, cậu phải biết quý trọng người ta đó”

Từ Diệu Văn đẩy móng vuốt của Trương Dực Ngạn ra, kéo Hàn Duy vào bếp, thật ra là đang giải vây cho y...Không phải ai cũng chịu đựng được cách nói chuyện thẳng tuột của Trương Dực Ngạn.

“Anh đi ngủ trước, xong rồi thì gọi anh dậy. Tiểu Ngạn nói chuyện vẫn đáng chán ghét như vậy, em đừng để ý”

“Anh nói chuyện cũng không phải rất đáng chán ghét à” Hàn Duy khẽ nói thầm, một giây sau đã bị kéo vào lòng hắn, Từ Diệu Văn áp mặt vào má y, ghé vào tai y thì thầm “Anh nói chuyện chán ghét khi nào, chỉ có lúc ân ái mới vậy thôi nha”

“Ra ngoài đi !” Người nọ thâm thúy cúi vào tai nói, sức nóng từ thân dưới ép vào Hàn Duy, y ảo não đuổi hắn đi, nhưng bị ôm chặt nên không giẫy ra được.

“Mỗi lần làm em đều khóc, hại anh còn tưởng là em bị anh làm đến sáng khoái”

Thấy Hàn Duy không phản kháng nữa, hắn mới chủ động buông tay ra, hôn một cái lên má y rồi bỏ ra ngoài.

Trong bếp hơi nóng tỏa ra, thức ăn la liệt, còn có một nồi canh lớn vô cùng bắt mắt.

Đối với người đã quen ăn cơm tiệm mà nói, nghĩ thấy hơi ấm từ bữa ăn tự nấu đã muốn khóc không nên lời.

Trên mặt Trương Dực Ngạn vừa vui sướng vừa ngưỡng mộ, Từ Diệu Văn vừa mới ngủ dậy hít hít mũi, khoe miệng nhếch thật cao, tự hào đứng một bên ngắm nhìn một bàn đầy thức ăn, Trương Dực Ngạn thấy vậy mở miệng châm chọc “So với Hàn Duy, cậu đúng là phé vật”

“Anh ấy cũng nấu ăn ngon lắm” Hàn Duy lại nhanh chóng biện bạch cho hắn.

“Vấn đề ở đây là cậu ta không cho tôi nấu ăn !”

Đây mới là vấn đề khiến Trương Dực Ngạn phẫn nộ ! Rõ ràng là cậu nấu ăn cũng không đến nỗi nào, tên này lại không mấy khi vào bếp, toàn kéo cậu ra ngoài ăn những món đắt tiền, lý do là—Hắn ngại phiền phức !

“Có ăn là được rồi, việc gì phải lảm lời như vậy ?” Trương Dực Ngạn đã muốn xông lên bị hắn đánh vào cái ót.

“Có thằng bạn nào như cậu sao ? Có biết đau lắm không ?”

“Tớ không định đánh cậu, tớ đã...” Từ Diệu Văn đưa tay định xoa ót giúp cậu, lơ đãng liếc qua Hàn Duy, theo bản năng rút tay lại “À...Dọn cơm thôi”

“Tức thôi cũng đủ no rồi”

Từ Diệu Văn nhìn Hàn Duy, vẻ mặt bất mãn chớp mắt đã biến mất, hắn khẽ thở hắt ra, theo thói quen vuốt eo y “Em bảo ai tức cơ ?”

“Này này ! Xem tôi là không khí à ?” Trương Dực Ngạn cầm muống gõ vào bát, nhắc nhở hắn đây không phải không gian của hai người.

Từ Diệu Văn khoán khoái từ phòng tắm bước ra, bát đĩa đã dọn dẹp xong. Trương Dực Ngạn đứng bên cạnh giọng nói như muốn khóc “Cơm ngon quá ! Tiểu Duy cậu đúng là bảo vật, tại sao lại đâm đầu vào tên Từ Diệu Văn này vậy ?”

“Nói nữa tớ liền cắt miệng cậu”

Trương Dực Ngạn không nói nữa, yên lặng cầm cúi ăn, Từ Diệu Văn dùng đũa gấp đồ ăn vào bát cậu “Ăn nhiều rau một chút, cậu nhiều mỡ quá” Trương Dực Ngạn bắt đầu oang oang “Là ai bắt tớ ngày nào cũng ăn mấy thứ rác rưởi đó ?”

Hàn Duy nuốt cơm cười cười “Đừng nghe anh ấy nói nhảm, nhìn anh không mập chút nào”.

“Tiểu Duy thật tốt”

Bữa cơm chiều thật thỏa mãn, nhìn Từ Diệu Văn không chút kêu ca đi rửa chén, Trương Dực Ngạn càng thấy sung sướng, nhiệt tình khoác vai Hàn duy ngồi trên sofa xem TV.

Qua hôm nay hảo cảm với Hàn Duy càng tăng theo cấp lũy thừa.

15. Do Khê - Chương 15

Vẫn còn sớm nhưng Từ Diệu Văn đã túm Hàn Duy vào phòng.

Trương Dực Ngạn bị bỏ rơi trên sofa, buồn bực không thôi.

Vốn là định sẽ ăn cơm tắm rửa, rồi cùng Hàn Duy ngồi trên sofa xem TV, tâm sự với nhau, cảnh tượng như vậy âm áp biết bao, hài hòa biết bao. Huống chi cậu muốn nhân cơ hội này thân thiết hơn với Hàn Duy.

Nhìn cửa phòng đóng chặt, cậu đại khái cũng đoán được bên trong đang diễn ra cảnh tượng gì. Tuy nói trong phòng cách âm tốt lắm, nhưng vốn có trí tưởng tượng phong phú, Trương Dực Ngạn đành cố gắng dồn lực chú ý vào màn hình TV.

Lúc này trong phòng ngủ quả nhiên là cảnh tượng động lòng người. Hai chân Hàn Duy mở rộng nằm trên giường, quần ngủ đã bị cởi ra, Từ Diệu Văn ép vào giữa hai chân y, cách lớp quần lót dùng lưỡi rà soát hình dạng khí quan mẫn cảm của người yêu, đồng thời với một tay vào áo ngủ xoa nắn đầu ngực, đôi phương bị hấn khiêu khích đến không ngừng khê hừ hừ trong cổ họng.

Nằm trên giường, mặc áo ngủ của hấn, ngay cả quần lót cũng là do hấn cố ý chọn, toàn là những bộ hấn từng mặc qua. Tính chiếm hữu cùng lửa dục đồng thời nổi lên, nghĩ đến phải đem người yêu gặm đến tận xương càng tăng thêm lực đạo nơi đầu lưỡi, gặm cắn cách lớp vải quần mềm mại, lúc mút lúc liếm, bộ phận bên trong đã muốn thoát khỏi vật ngăn cách, vừa định kéo quần lót xuống thì bị ngăn lại.

“Phía dưới...khó chịu...” Dục vọng đã muốn giải tỏa, trên mặt tràn đầy khát vọng, mảnh vải bao bọc lấy tính khí đã muốn ướt nhẹp mà không nhận được an ủi.

“Muốn anh ngâm vào không ?”

“Ừm...muốn...cởi ra...”

“Cởi ra rồi làm sao nữa ?” Từ Diệu Văn vươn đầu lưỡi, chậm rãi liếm xung quanh quần lót, muốn nghe được một câu trả lời khiến hấn vừa lòng.

Phân thân đã hoàn toàn đứng lên, mảnh vải đang vây hãm cũng muốn rách ra, bên dưới trướng vô cùng, khoe mắt y chịu không nổi sự kiềm hãm này mà khê tuôn lệ, giọng nói như sắp khóc “Muốn anh ngâm vào...Muốn anh...”

Quần lót lập tức bị kéo ngang đến mắt cá chân, Từ Diệu Văn mở miệng ngâm trọn tính khí đã ướt át, mảnh liệt hút liếm, mặt lưỡi thô ráp thuần thực quấn quanh lúc nặng lúc nhẹ, rồi đột ngột nuốt sâu đến tận yết hầu, giữ chặt hút một hơi, lại lui ra đánh lưỡi vào đỉnh đầu tính khí.

Động tác như vậy lặp lại vài lần, tính khí của Hàn Duy trong miệng hấn càng lúc càng trướng to, hai đùi thon dài đã phát run, tiếng khóc trên đỉnh đầu vang lên đầy mỉa mai hoặc khiến xương cốt tê dại, Từ Diệu Văn vừa khẩu giao cho y vừa đưa tay xoa nắn hai tiểu cầu, cảm giác nó khê co giật trong lòng bàn tay, đôi phương không chịu nổi toàn thân run rẩy “Đủ rồi...Diệu Văn...Đừng...Ừ...Đừng lại...”

Từ Diệu Văn phun tính khí utor ấm ra, chỉ ngậm phần đầu, đầu lưỡi chọc chọc khe nhỏ bên trong vài cái, đồng thời lấy tay vuốt ve phần lông mao bên dưới, Hàn Duy nhỏ giọng khóc thầm, run rẩy bắn ra, Từ Diệu Văn cũng không tránh đi, ánh mắt khẽ nhắm, chất lỏng màu trắng đục vung vãi khắp mặt.

“Thỏa mãn chưa, giờ thì có định thưởng cho anh không đây ?”

Hàn Duy bình tĩnh lại sau khoái cảm, nhìn mặt Từ Diệu Văn hai tai đều ửng đỏ “Anh....lau đi !”

“Không lau, không muốn tự làm”

Người này rốt cuộc có biết hổ thẹn là gì không đây ?

“....”

Từ Diệu Văn nắm tay y đặt lên mặt hắn, nhẹ giọng dụ dỗ “Em giúp anh....”

Tên này cứ muốn gì lại gỡ cái giọng ngọt ngào tình tứ khiến lòng người say mê đó. Hàn Duy nâng cổ tay áo, lau tinh dịch còn dính trên mặt hắn.

“Rồi, tiếp theo đã đến lượt nó chưa ?” Từ Diệu Văn cởi đồ ra, dùng thứ cương cứng nóng rực cạ cạ trước bụng Hàn Duy.

16. Do Khê - Chương 16

Đêm nay Hàn Duy vốn có ý muốn bù đắp cho hắn nên càng biểu hiện tận tâm tận lực hơn.

Từ Diệu Văn nhàn nhã tựa vào đầu giường, hai chân dài duỗi thẳng, bộ vị giữa hai chân dựng thẳng không chút e dè, Hàn Duy ngồi đối diện hắn nhô cao cái mông, một bàn tay đỡ lấy tính khí hắn nhắm vào lỗ nhỏ kia từ tốn muốn ngồi xuống.

Từ Diệu Văn chỉ giúp đỡ bước nói giãn, sau đó không làm gì nữa. Hàn Duy cẩn trọng đem phần quy đầu thô to nuốt vào, ngẩng đầu dùng ánh mắt cầu xin giúp đỡ từ hắn. Chỗ đó của Từ Diệu Văn không chỉ thô to mà chiều dài cũng khiến Hàn Duy vô cùng thần phục, y không đủ can đảm chỉ dùng sức mình có thể nuốt trọn nó. Từ Diệu Văn lại như không biết, chỉ tùy ý tựa vào sau lưng nhàn nhã nhìn y.

Hàn Duy dùng hai tay trụ vững, chậm rãi hạ eo khiến vật thô to tiến vào thêm một chút, quá trình ma sát vào thành ruột khiến Hàn Duy muốn nôn ra, y ôm chặt cổ Từ Diệu Văn, ngồi khóa trên người hắn mà run rẩy, đợi cho nó thích ứng một chút mới bắt đầu đóng đưa phần eo.

Dần dần nuốt hết vào, Hàn Duy dùng tốc độ nhanh hơn, phân thân trong cơ thể y đã muốn utor ấm trơn bóng, Hàn Duy tỏ ra vô cùng say mê, lại không quên mục đích muốn bù đắp cho hắn mà ra sức thả nuốt bộ phận nam tính của hắn, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn trộm phản ứng trên mặt Từ Diệu Văn.

Từ Diệu Văn khẽ nhếch miệng, người yêu hắn luôn vâng lời đến mức khơi lên tính hành hạ nơi hắn. Hắn bắt đầu đóng đưa eo theo tiết tấu của đối phương, ghé vào tai y phả hơi nóng cùng tiếng thổ dốc “Thoải mái quá...Bảo bối muốn chỗ đó của anh sướng chết sao...” Quả nhiên Hàn Duy cúi đầu tiếp tục miệt mài trước ngực hắn, hắn vẫn không có phản ứng gì, chỉ thấp giọng rên rỉ.

“Bên trong em thật tuyệt...Hút anh chặt đến vậy...”

“.....”

“Em có thích thằng nhỏ của anh không ? Miệng nhỏ ở dưới thích như vậy, còn miệng ở trên có thích không ?”

“....”

Giọng nói mê hoặc của Từ Diệu Văn truyền đến bên tai, nội dung càng lúc càng trắng trợn.

“Muốn anh luôn ở bên trong em như vậy không ? Hửm ?”

“Ngoan, Nói anh nghe có phải em thích nó nhất không ?”

“Thích anh làm em, rồi bắn bên trong em?”

“Nói xem có thích hay không”

Hàn Duy bị hấn liên tục bức cung, mặt càng dán chặt vào ngực hấn hơn, căn bản là không dám đối mặt với mấy câu hỏi đáng xấu hổ như vậy.

Từ Diệu Văn tự mình nhấn eo trườn động bên trong, dịu dàng tra khảo “Thích được làm với người yêu của mình có gì phải ngại ngùng như vậy? Hay là em không thích? Ngoan, nói anh nghe...Anh muốn nghe em trả lời...”

Từ Diệu Văn giảm tốc độ, vuốt ve bộ phận đã đứng lên của y “Thích thế nào?”

“Thích...Ừm...Được anh...”

“Thích được anh làm?”

“Ừm...”

“Thích anh dùng cái gì làm em?” Giọng nói lộ ra ham muốn tình dục.

“Cái này...” Phân thân bên trong không ngừng tàn sát khắp nơi, những lời tán tỉnh dịu dàng không ngừng lặp lại, đã khiến đầu óc Hàn Duy rối rung, đã hưng phấn đến mức trực tiếp đưa tay chạm vào nơi hai người tương liên, khóe mắt đỏ mọng “Thích anh dùng cái này...Làm...”

Trong đầu như bùng nổ, Từ Diệu Văn đã không còn chút lý trí nào, hấn thấp giọng chửi thề một câu rồi ôm chặt Hàn Duy, dùng vật thô dài ra sức đâm đến nơi sâu nhất, ở bên trong hung hăng tiến nhập, lực đạo cùng tốc độ kinh người khiến Hàn Duy muốn van xin cũng không ra hơi, chỉ bất lực ôm chặt hấn, nhận lấy từng động tác điên cuồng, cảm giác như cả cơ thể và linh hồn đều bị Từ Diệu Văn nắm giữ trong tay, cảm giác dù hấn có đem mình đẩy xuống chân núi cũng không muốn buông tay.

Sau khi kết thúc, Từ Diệu Văn vẫn chưa hài lòng, hấn đặt Hàn Duy nằm ngang trên giường, một chân y chạm đất, chân kia vác lên vai hấn, từ bên góc giường xô xuyên qua y, ép người lại gần tận tình tiến nhập.

Hàn Duy bị cởi sạch, thân dưới dính đầy chất lỏng trắng đục, cái mông bên mép giường mở to, lỗ nhỏ chính giữa bị tính khí cường tráng của người yêu không ngừng xâm nhập, dương vật cứng rắn ma sát nội bích khiến y rên rỉ thật to, hai mắt ướt nước, tiếp nhận từ luồng khoái cảm do Từ Diệu Văn mang lại.

Từ Diệu Văn vừa vuốt ve phía trước Hàn Duy vừa thở hổn hển không thôi, vật kia vừa trương vừa cứng, ở bên trong y tiến nhập phát ra tiếng lép nhép ướt át, hấn vẫn nghĩ chưa đủ mà dùng lực làm đến mức muốn y ngắt mới thôi.

Hàn Duy đã vất vẻo trên đỉnh núi, vật trong cơ thể vẫn không biết mệt mỏi chuyển động không ngừng, y đành phải mở miệng van xin “Diệu Văn...”

“Muốn ra rồi?”

“Ừm...Anh cũng...nhanh ra đi”

“Ngoan, kiên nhẫn một chút...”

Nghe y cầu xin, Từ Diệu Văn cũng không chọc ghẹo nữa, thả ra cho y đạt cao trào rồi sau đó mới đâm mạnh vài rồi bắn ra.

“Mệt lắm không?”

Hệ thống điều hòa trong phòng chạy rù rù, làm xong cả người nhẽ nhại mồ hôi, Hàn Duy ôm hấn, nhìn đúng là rất mệt mỏi.

“Muốn ngủ...”

“Chờ một chút, tắm xong rồi hẵng ngủ”

“Bây giờ rất thèm ngủ...”

Từ Diệu vẫn vỗ vỗ mặt y “Đứng dậy đi tắm”

Hàn Duy vẫn không nhúc nhích, Từ Diệu Văn lấy khăn bọc y rồi rồi ôm vào phòng tắm.

Lúc ra ngoài Hàn Duy đã nửa tỉnh nửa mê, Từ Diệu Văn thay ga giường nhìn y đang tựa vào lòng mình ngủ gà ngủ gật.

Cuối cùng cũng nằm được lên giường, y giống như muốn ngủ lắm rồi. Từ Diệu Văn nhéo má y “Ai cho phép em đáng yêu như vậy?”

Người kia ngủ say không chút phản ứng, Từ Diệu Văn nhẹ nhàng hôn lên trán y “Ngủ ngon”

Thể lực quá kém, hôm nào phải dẫn cậu ấy đi tập thể hình mới được, Từ Diệu vẫn mang theo ý tưởng đó vào giấc ngủ.

17. Do Khê - Chương 17

Hàn Duy hôm nay giống như ngồi trên ổ kiến lửa. Y rất ít khi không chú tâm vào công việc như vậy, Thân Kiến lúc này mới phát hiện ra người nọ có điểm khác thường.

“Có chuyện gì sao?”

“A? Tôi..Tôi...Không có gì”

“Cậu làm trợ lý cho tôi lâu như vậy, tôi chẳng lẽ còn không nhìn ra cậu có chuyện? Việc riêng của cậu tôi cũng không muốn hỏi, nhưng lỡ như tôi có thể giúp được gì thì sao”

Hàn Duy rất khó mở lời, chẳng lẽ là ở trước mặt cấp trên nói mấy lời như “Tôi muốn đón Giáng sinh cùng bạn trai, nên việc đi công tác hãy giao cho người khác được không?”

Là y chủ động xin đi, bây giờ lại vì cái lý do này mà thay đổi, khoan nói đến phản ứng của Thân Kiến, đến y còn thấy ngượng.

Chẳng qua là trên đường đi làm, trên phố tràn ngập không khí náo nhiệt ngọt ngào, các cửa hiệu trang hoàng Giáng sinh, du dương đâu đó những ca khúc êm đềm, Hàn Duy đột nhiên nghĩ đến việc tối nay phải rời xa thành phố này, nói trắng ra là phải rời xa người yêu vừa kết giao chưa bao lâu. Trước cửa công ty, Từ Diệu Văn ôm hôn một lúc lâu mới thả người xuống xe, y mặt đỏ tim run hết cả nửa ngày càng quyết tâm không muốn đi.

Thân Kiến nhìn y nói không ra lời cũng không thúc ép, vòng vo chuyển đề tài “Tối nay đi rồi, đã chuẩn bị xong chưa? Thật ra qua bên đó ngắm cảnh là chính, cậu không cần quá khẩn trương như vậy, nhân cơ hội này thả lỏng tinh thần, ăn uống cũng do công ty chi trả, cậu và mọi người cứ vui chơi hết mình, cũng không cần lo lắng công việc ở đây, tôi có thể xử lý được”

Nghe Thân Kiến đề cập tới, Hàn Duy liền nhanh chóng mở miệng “Quản lý..Chuyện..công tác...Có thể nào..Tìm người khác đi thay tôi được không?”

Thân Kiến không ngờ y lại đưa ra yêu cầu này “Thì ra sáng giờ cậu vì chuyện này mà phiền não? Có việc gì quan trọng không thể giải quyết sao?”

“Cũng không phải gì quan trọng...” Hàn Duy có cảm giác như thằng nhóc đang mù quáng vì yêu.

“Không phải là không thay người được, nhưng máy bay đã đặt chỗ rồi, người được bố trí đều đã sắp xếp xong, bây giờ cậu mới báo tôi cũng không biết phải giải quyết thế nào”

“Vâng, không dám phiền quản lý, tôi ngay lập tức về thu dọn hành lý”

Tuy rằng tâm tình không khỏi hụt hẫng, Hàn Duy nghĩ đợt Tết này phải bù đắp cho hần thật nhiều mới được.

“Tôi ra ngoài làm đây, Quản lý còn gì cần dặn cứ bảo tôi”

Đang chuẩn bị đẩy cửa ra ngoài, Thân Kiến đột nhiên nói “Cậu không muốn đi công tác vì tối nay là Noel sao?”

Hàn Duy kinh ngạc xoay người lại, hơi chột dạ nói “Vâng, vốn là muốn cùng đón Giáng sinh với một người...”

“Bạn gái?”

“À...Đại khái là vậy”

“Có thể trải qua những ngày lễ bên cạnh nhau vốn là chuyện tốt”

“Tối nay Quản lý cũng đi cùng bạn gái sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Duy mới thấy mình thật lảm nhảm, dù quan hệ hai người thân thiết nhưng hỏi cấp trên những vấn đề này thật không thích hợp.

Thân Kiến ngược lại trả lời rất thản nhiên “Không, một mình thôi”

Làm việc trong môi trường văn phòng nghe không biết bao nhiêu lời đồn thổi tán dắc, nhưng vẫn chưa một lần nghe nói Thân Kiến có bạn gái. Thân Kiến thuộc kiểu đàn ông nhũn nhặn, tính cách cũng tốt, thu nhập ổn định, theo lý một người như vậy thì không thiếu gì đối tượng muốn kết giao mới phải.

Nhưng Hàn Duy cũng không thích chúi mũi vào việc riêng của người khác, y cười cười “Anh nhất định sẽ tìm thấy một người cùng mình đón Giáng sinh. À phải rồi, chúc anh Giáng sinh an lành”

“Tối nay cậu ở lại đi”

“Sao ạ?” Hàn Duy chưa kịp phản ứng

“Tôi cử người khác đi thay cậu, cậu ở lại đi chơi với bạn gái đi”

“Dạ?” Hàn Duy sững sốt một hồi, đến lúc hiểu ra thì một trận hưng phấn dâng đầy khắp não, không biết phải làm sao để biểu đạt lòng biết ơn, chỉ không ngừng nói cảm ơn.

Thân Kiến nở nụ cười “Giờ thì an tâm làm việc rồi chứ?”

“Vâng, tôi sẽ làm việc thật chăm chỉ, sẽ không gây thêm phiền toái cho anh nữa đâu. Cảm ơn Quản lý”

“Ừm, tiếp tục công việc đi”

Hàn Duy nói xong mang theo khuôn mặt ngập tràn niềm vui rời khỏi phòng, lúc này Thân Kiến mới thu lại nét cười trên mặt, biểu tình xen lẫn chút cô đơn.

18. Do Khê - Chương 18

Ra khỏi văn phòng, Hàn Duy nhanh chóng rút điện thoại tính gửi một tin nhắn thì phát hiện có vài tin nhắn chưa đọc, thế là nhấn vào xem.

“Tối nơi nhớ phải gọi cho anh, còn không anh phá máy cho chết”

“Năm mới mà còn dám chạy ra nước ngoài công tác, hãy xem anh xử em thế nào”

“Trối em lên giường xử phạt”

Hai tin nhắn trước còn bình thường, đến cái tin đùa giỡn lưu manh kia. Hàn Duy lại nổi lên ý tưởng muốn cho hấn bất ngờ, dự tính ngay lập tức báo tin cho Từ Diệu Văn bị bác bỏ, y chỉ nhấn lại một câu “Biết rồi”

Áp chế tinh thần nhộn nhạo, chuyên tâm hoàn thành công việc, lúc về nhà sắc trời đã nhá nhem tối, Hàn Duy tắm rửa, sửa soạn chỉnh chu rồi mới ra ngoài bắt xe đến nhà Từ Diệu Văn.

Qua lớp kính xe nhìn thấy một đôi tình nhân đang thân mật nắm tay, Hàn Duy trong đầu nghĩ đến lúc gặp được Từ Diệu Văn, trên mặt hẳn sẽ lộ ra những biểu cảm gì.

Taxi đến nơi, Hàn Duy vừa định rút ví ra trả tiền thì nghe bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc “Nhanh lên”

Tiếp theo thân ảnh người nọ dần xuất hiện, dáng người cao ngất mặc một cái áo khoác màu vàng nhạt kiểu dáng đơn giản, đèn đường soi rọi hẳn đang đứng trước cửa, mặt không chút kiên nhẫn.

Người còn lại cũng đi theo hẳn ra ngoài, vừa bước vội đuổi theo vừa cảm râm “Đi nhanh như vậy làm gì ? Chúng ta ra ngoài chơi chứ đâu phải đi đâu thai !”

Từ Diệu Văn đề đầu cậu “Sao lại lảm lời như vậy ?”

“Đừng có làm hư kiểu tóc của tớ”

“Tóc cậu có kiểu gì ?”

“Tớ cảnh cáo cậu, tâm tình có khó chịu cũng đừng đem tớ ra trút giận”

Hai người họ sóng vai nhau bước đi, Hàn Duy ngồi trong xe không biết nên làm gì mới phải.

“Cậu này, cậu không định xuống xe à ?” tài xế thấy y nhìn ra ngoài bất động một lúc lâu, đành mở lời.

“À...Phải...” Hàn Duy dừng một chút “Phiền chú..Lái xe trở lại”

“Trở lại ?”

“Cháu không nhớ rõ địa chỉ...Hình như đi nhầm rồi, phiền chú chở cháu về lại chỗ lúc đầu”

“Còn trẻ mà đã đăng trí rồi?” Tài xế nói một câu rồi quay đầu xe lại

Hàn Duy ngồi sau chỉ xấu hổ cười cười không đáp.

Chạy ngang con phố đầu đường, Hàn Duy đột ngột kêu dừng xe, bước qua ghế đá ngồi xuống, ngắm nhìn dòng người xuôi ngược muôn hình vạn trạng. Cây thông trước mặt lấp lánh rục rờ, những bản nhạc giáng sinh êm đềm từ đâu ngân vang, nam nữ đổ ra tụ hội, khi nghe những âm thanh náo nhiệt trên con phố nhỏ, cảm giác cô đơn dần lan rộng không nguôi.

Vừa nãy đi trên đường vẫn còn hưng phấn muốn nhảy lên, bây giờ chỉ cảm thấy lạc lõng.

Nhìn hai người họ cười nói bước đi, y rất bối rối, định sẽ xuống xe chào hỏi “Tôi đến rồi, Hai người đi đâu ? Cùng đi nhé” Nhưng cuối cùng chỉ biết ngây ngốc nhìn bọn họ khuất dạng.

Nhưng ngoài cách đó ra y không biết phải phản ứng thế nào nữa.

Đáng lẽ nên báo trước cho Từ Diệu Văn biết mình không đi công tác nữa thì sẽ không phải phát sinh tình huống khó xử này. Nhưng Hàn Duy lại ôm ấp suy nghĩ, nếu y xuống xe, đứng trước mặt hai người họ, lúc đó Từ Diệu Văn sẽ phản ứng ra sao.

Nếu như đi cùng, có lẽ Từ Diệu Văn sẽ không vui đâu.

Dù rằng anh ấy đã bỏ cuộc với Trương Dục Ngạn, nhưng cảm xúc đó thì vẫn còn phải không ?

Nhiệt độ lại xuống thấp một chút, Hàn Duy rút cổ, rồi như nhớ ra chuyện gì, y rút điện thoại gọi cho Thân Kiến

“Tiểu Duy ?”

“Vâng, là tôi”

“Đang ở bên bạn gái sao ? Thế nào rồi ?”

“Không, người nọ đột nhiên có việc gấp. Đã lãng phí ý tốt của anh rồi, thành thật xin lỗi” Hàn Duy phả một hơi lạnh tiếp tục “Đúng rồi, anh cũng đang một mình phải không ? Cùng đi ăn đi, tôi cũng đang cô đơn đây”

“...”

“À...Không đi cũng không sao, tôi chỉ là tùy tiện nói ra thôi”

“Ai nói tôi không đi chứ ? Vui mừng còn không kịp đây. Cậu đang ở đâu ?”

Hàn Duy nhấn địa chỉ, chỉ một lúc sau xe của Thân Kiến đã đỗ trước mặt.

“Ăn cơm tối chưa?”

“Chưa, nhưng không sao đâu, ăn đại cái gì là được rồi. Quản lý ăn chưa ạ ?”

Thân Kiến cười cười vỗ đầu y “Tôi cũng chưa ăn, tôi biết một quán gần đây ăn rất được, chúng ta đi nhé”

“Được, để tôi đi”

Thân Kiến lại cười “Ai lại làm vậy ?”

Hàn Duy suy nghĩ một chút “Không thì đừng ăn ngoài, tôi nấu cho anh ăn nhé ? Lúc nào anh cũng chiều cổ tôi, lần đó tôi bị bệnh vẫn chưa tìm được cơ hội nói lời cảm ơn” Nó xong lại bổ sung một câu “Tôi nấu nướng không đến nỗi nào”

Y cười trên mặt Thân Kiến càng sâu “Tôi thật rất muốn ném thử một chút đây. Qua nhà tôi nhé ?”

“Được !”

19. Do Khê - Chương 19

Từ Diệu Văn lại mở điện thoại, đã hơn 7 giờ rồi mà một tin nhắn cũng không thấy.

“Cậu lo lắng gì chứ ? Tiểu Duy đã lớn rồi, ngồi trên máy bay cũng không có bị bắt cóc đâu” Trương Dực Ngạn ngồi đối diện, há miệng ăn thịt bò.

Năm nào cũng vậy, nếu hai người họ không bận gì đều trải qua những ngày lễ cùng nhau, Trương Dực Ngạn nhân cơ hội lôi hân đi khắp nơi, tiêu tiền vào những bữa ăn đắt tiền, vào bar, uống rượu ngoại, đương nhiên người chi tiền là hân.

“Cậu xem tớ thất tình lâu như vậy còn không thèm tìm bạn gái, cứ coi như an ủi tớ đi” Nói chuyện rất đương nhiên

“Ái chà, cơm ăn ngon đúng không ?” Trương Dực Ngạn đưa tay muốn giật điện thoại trong tay Từ Diệu Văn lại bị hân tránh được.

“Lúc này hân phải đến sân bay rồi...Tớ phải gọi cho cậu ấy” Từ Diệu Văn thả tay cậu ra, nhấn nút gọi cho Hàn Duy.

“Alo”

Điện thoại rung mãi mới chịu bắt máy, lại nghe được giọng nói của người khác khiến hai hàng lông mày của Từ Diệu Văn xoắn tít lại “Đây là điện thoại của Hàn Duy mà, xin hỏi ai vậy ?”

“Tôi là đồng nghiệp của cậu ấy, hiện tại cậu ấy không nghe máy được”

Từ Diệu Văn đứng phắt dậy “Cậu ấy xảy ra chuyện gì ? Không phải đã lên máy bay rồi sao ?”

“Cậu ấy đã xin hủy công tác, không có ra sân bay, bây giờ đang bận rộn trong bếp, anh có việc gì quan trọng, tôi sẽ chuyển lời giúp, hay là tôi đưa điện thoại cho cậu ấy nghe nhé”

Từ Diệu Văn im lặng một lúc, hân đang nhớ lại giọng nói của người này “Thân Kiến.. ?”

“Cậu làÀ, bạn cùng đại học của Tiểu Duy....Có gì không, tôi sẽ chuyển lời cho cậu ấy”

“Hai người đang ở đâu ?”

Dù là qua điện thoại, Thân Kiến vẫn cảm nhận giọng nói lạnh nhạt của đối phương, hơn nữa có thể khẳng định người nọ đang rất tức giận. Anh đứng trong phòng khách, xoay người nhìn vào bếp, cuối cùng quay lại nói rõ ràng “Ở nhà của tôi”

Đầu dây bên kia im lặng, không nói gì nữa ngắt điện thoại.

“Xảy ra chuyện gì ?” Trương Được Ngạn đang ăn ngon lành, nhìn thấy khuôn mặt khuôn mặt đáng sợ của Từ Diệu Văn. Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng sao nghe điện thoại xong không đi đón Hàn Duy mà lại sừng mặt lên ? Nhìn cũng không phải hấn lo lắng gì, cậu thật sự hoang mang, biểu tình trên mặt Từ Diệu Văn lúc này như mây bà bắt gian chồng ngoại tình.

Trương Được Ngạn tưởng tượng thôi cũng phát sợ, vội vàng hỏi lại “Có phải Tiểu Duy gặp chuyện gì không hay không ?”

“Cậu ấy còn ở đây, không có đi công tác”

Trương Được Ngạn rất bất ngờ “Vậy cậu ấy đâu ? Sao mà không nhắn gửi gì hết vậy ?”

Đêm nay không có Hàn Duy bên cạnh, Từ Diệu Văn liền biến thành oán phụ, nếu không đi sao lại không nói một tiếng.

Từ Diệu Văn không trả lời, vậy phục vụ nói “Về thôi”

Khi tâm tình Từ Diệu Văn không tốt, Trương Được Ngạn cũng không dám cãi lời, quán bar nhất định là không đi được rồi, nhưng mà Beefsteak còn chưa ăn xong, rượu vang cũng chưa uống hết. Trương Được Ngạn xót xa vô cùng, nhưng chỉ có thể nuốt cay đắng đi theo hấn.

Từ Diệu Văn vậy taxi, chờ xe dừng lại mới đẩy Trương Được Ngạn vào “Tiểu Ngạn, về nhà trước đi, tớ còn chút việc”

Trương Được Ngạn bất đắc dĩ thở dài “Dù sao thì cậu cũng phải nhẹ nhàng với Tiểu Duy, đừng trưng ra cái bộ mặt dọa người kia, cậu cũng biết lúc cậu nổi giận nhìn đáng sợ thế nào”

“Tớ biết phải làm gì, đừng bận tâm” Từ Diệu Văn nói xong lại ra hiệu với lái xe “Cứ việc lái đi, mặc kệ cậu ta lắm lời”

“Tớ là đang lo lắng cho cậu mà ! Làm như tớ nhàn rồi quản chuyện cậu ấy. Còn nữa, đừng mắng Tiểu Duy, nếu...Này, dừng xe ! Tôi còn chưa nói xong....”

20. Do Khê - Chương 20

“Phải rồi, lúc này bạn của cậu có gọi điện tới, tôi thấy cậu đang bận nên đã bắt máy rồi”

Hàn Duy gật đầu “Người kia nói gì ?”

“Chưa nói gì hết, vừa nghe cậu đang bận liền cúp máy”

Hàn Duy bước nhanh đến sofa lấy điện thoại trong túi áo khoác ra nhìn chằm chằm dãy số quen thuộc trong lịch sử cuộc gọi một chút, lại cất vào.

“Không về sao ?” Thân Kiến nhìn y hỏi.

“Không có gì, lát nữa gọi lại” Hàn Duy đi qua giật cái muỗng trong tay Thân Kiến chăm chú xúc cơm.

Vừa ăn cơm y vừa nghĩ đến cuộc điện thoại của người kia, nhanh chóng xin cáo từ.

Thân Kiến một mực đòi chở y về, Hàn Duy mặc dù rất bận khoản cũng đành chấp nhận. Y hiểu tác phong của Thân Kiến—dễ chịu nhưng rất cứng nhắc.

Đến khu nhà trọ, đèn trong nhà quả nhiên đang sáng.

Chỉ có Từ Diệu Văn mới có chìa khóa dự phòng, vậy là....

“Quản lý, đến rồi, anh lái xe cẩn thận” Hàn Duy vội vã tháo dây an toàn.

“Không mời tôi một chén trà à ?”

Tay Hàn Duy khế cứng lại, liếc mắt nhìn phòng trọ đang sáng đèn, có chút khó xử nói “E là không được, anh nên về sớm đi, trời tối lái xe không an toàn”

“Tôi nói đùa thôi” Thân Kiến lại vỗ nhẹ đầu Hàn Duy cười cười “Hôm nay có cậu ở bên tôi rất vui vẻ, cơm nấu rất ngon”

Hàn Duy một mình tại thành phố này, không có cha mẹ và anh hai bên cạnh, sự xuất hiện của Thân Kiến là hơi ấm mà y khao khát. Trong công việc anh không gây khó dễ, thậm chí còn hơi dung túng cho y, lại biết quan tâm, người như vậy thật sự khiến lòng người ấm áp lắm, cho nên Hàn Duy vẫn nghĩ Thân Kiến đối tốt với mình là vì anh xem mình như người thân một nhà.

Y nhất thời cảm động không khỏi thốt ra “Sau này anh muốn ăn gì, tôi sẽ nấu cho anh”

“Thật không ?”

“Thật” Hàn Duy lại quay đầu nhìn hướng phòng trọ một lát mới nói với Thân Kiến “Anh về đi, trời cũng tối rồi”

Thân Kiến gạt đầu mở cửa xe cho y “Nhớ ngủ sớm, chúc ngủ ngon”

“Vâng, Quản lý ngủ ngon”

Hàn Duy nóng lòng lên lầu, lúc tra chìa khóa vào ổ tâm trạng cũng rối bời cả lên.

Vừa rồi nói chuyện điện thoại với Thân Kiến, ắt hẳn Từ Diệu Văn đã biết mình không đi công tác, đang định về nhà gọi lại cho hắn để giải thích, không ngờ hắn không nói tiếng nào đi thẳng tới đây, nhất thời chưa biết phải nói thế nào.

Từ Diệu Văn vẫn mặc cái áo khoác màu nhạt ngồi trên ghế sofa, nghe tiếng cửa mở chỉ thản nhiên xoay đầu lại, trên mặt không hiểu là cảm xúc gì.

Cảm thấy bầu không khí bất thường, Hàn Duy nhanh chóng thay giày, đến bên cạnh hắn mở miệng xin lỗi “Chưa kịp nói cho anh về chuyện đi công tác, em tính tối nay gọi lại cho anh”

“Em vừa đi đâu ?” Từ Diệu Văn lạnh mặt hỏi lại.

“...Tối nhà Quản lý Thân”

“Đến đó làm gì ?” Giọng nói vẫn dăm dạc như vậy

Hàn Duy nuốt nước miếng để thông cổ họng “Là do lần trước đổ bệnh được Quản lý giúp đỡ nhiều, em...muốn tỏ lòng biết ơn, nên...”

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Từ Diệu Văn y mất hẳn một phần dũng khí, cứ cảm thấy chột dạ như làm gì sai vậy.

“Cho nên không nói với anh một lời, không chút do dự đi ăn cùng anh ta, chỉ có anh như thằng ngu, cứ tưởng khi không có anh bên cạnh, em sẽ cô đơn lắm” Từ Diệu Văn tự giễu “Giống như anh khi không có em ở bên vậy”

“Không phải, em muốn tới tìm anh, nhưng ...sợ quấy rầy anh”

Từ Diệu Văn lắc đầu “Anh đã đánh giá quá cao địa vị của mình trong lòng em rồi”

Hàn Duy không ngờ hẳn lại phản ứng dữ dội thế này, xét mọi chuyện thấy cũng không nghiêm trọng đến mức này chứ, nhưng ngẫm lại vẫn thấy có lỗi vì không báo cho Từ Diệu Văn biết mình vẫn còn ở đây.

Vốn muốn cho đối phương một bất ngờ, kết quả là đẩy mọi chuyện đến nông nổi này.

Chưa từng thấy Từ Diệu Văn tức giận, lại nói chuyện lớn tiếng như vậy, y cũng không dám ngắt lời, chỉ biết ôm chặt hẳn “Là em không đúng, lần sau không dám nữa”

“Em không đúng chỗ nào?”

Hàn Duy cẩn thận quan sát hẳn “Không nói rõ mọi chuyện cho anh”

Từ Diệu Văn trầm mặt xuống “Em rốt cuộc có hiểu khái niệm của việc kết giao không?”

“Em...”

“Thôi đi, là anh quá vội vàng” Từ Diệu Văn đứng dậy “Quen biết đã hơn một năm, phần lớn thời gian đều trải qua trên giường, cũng không cần quan tâm cảm nhận của em thế nào mà vội đưa ra đề nghị kết giao, anh cũng có lỗi”

Hắn gạt hai tay của Hàn Duy ra “Bây giờ anh cho em thêm thời gian để suy nghĩ cho kĩ càng”

Nói xong đẩy cửa ra không hề quay đầu lại.

Hàn Duy lúng túng đứng như tượng đá trong phòng khách.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu-yeu-do-khe>